

VEDNEMĚSÍČNÍK

Z D A R M A

studentské nekritické noviny

www.vednemesicnik.cz • redakce@vednemesicnik.cz • @vednemesicnik 1/ březzen 2023

Milé čtenářky, milí čtenáři,

přichází jaro a s ním i nový Vedněmesícnik. Schovte tedy teplé bundy, svetry a zimní smutky a vyražte do kavárny přečíst si březnové číslo. Máte pocit, že se na vás lidé více usmívají? Tak to si nejspíše přečetli některý z našich nových článků! Rovnou ve třech z nich se totiž dozvíte, jak na lepší náladu a konání dobrých skutků.

Věnujeme se ale i vážnějším tématům, třeba ve článku k výročí války na Ukrajině.

Z per našich redaktorek Vám přinášíme recenze nejen na filmy, knihy, ale i na kulturní akce.

Ačkoliv pro většinu z nás představuje následující období více sluníčka, času venku a radost z blízcích se velikonočních prázdnin, pro devátáky a šestáky nastává cílová rovinka přípravy na přijímací. O pocitech studentů se můžete dočíst ve článku Přijímací zkoušky.

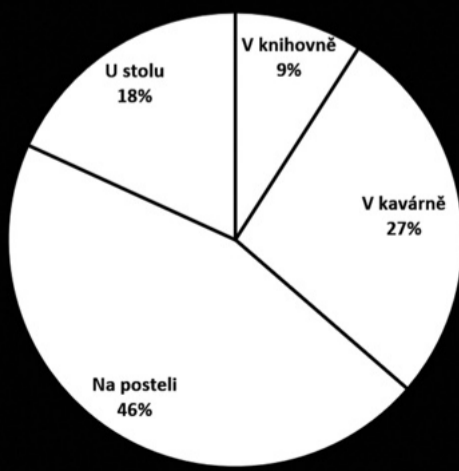
Těšit se ale můžete na mnohem víc. Za celou redakci Vedněmesícniku Vám přeji krásné počtení!

Linda Janoutová, šéfredaktorka

OVLIVNILI TVÍ RODIČE TVOJI VOLBU STŘEDNÍ ŠKOLY?

KDE SE NEJRADĚJI UČÍŠ?

Přijímací zkoušky aneb Klid, kdyžtak půjdeme k popelářům

Tak a je to tady, duben je za dveřmi a s ním na ně klepou i hlavní příčiny stresu všech absolventů základních škol – přijímací zkoušky. Pro mnohé z nás byl výběr střední školy stěžejním a také asi nejdůležitějším rozhodnutím, které jsme do té doby museli za sebe učinit a já se potím ještě teď, kdykoliv na tu dobu pomyslím. Proto se pojďme kouknout, co si o tom myslí a jak se k nim staví 6 letošních devátáků. V jak velkém množství stresu se topí, kolik času přípravě věnují nebo jak velkou roli hrají v rozhodování rodiče? Dozvíte se nejen to, ale hlavně se ujistíte, že na této přijímací zkoušce Odyssee nejste sami a že černé svědomí ohledně učení trápí téměř každého.

Valná většina dotazovaných žáků navštěvuje státní základní školu, na jejich výběru mezi střední školou, gymnáziem či učilištěm to však nemá žádný vliv. Mnozí žáci ze soukromých základních škol nemají potřebu přičichnout ke klasickému školnímu systému, jiní naopak chtějí otužit své znalosti na státních gymnáziích. Mezi dotazovanými se ale najdou i tací, které zkonstatěly školní systém zklamal a vydávají se alternativní cestou. K diskusi se nám nabízí široké spektrum možností a velmi mě překvapilo, jak diametrálně se můžou dvě preferované volby středních škol od sebe lišit.

Kolik času věnuješ učení?

Učení se pokouším věnovat každý den. Ne vždy to stihnu, protože mám i jiné kroužky kolem, ale každý den udělám alespoň něco. – Vilém

Na přijímací se moc neučím a vím, že je to chyba a že bych se tomu měla věnovat víc. Snažím se si párkrát do týdne zkusit CERMAT testy z předešlých let. – Agáta

Musím se přiznat, že mimo školu se na přijímací moc nepřipravuji, ale když už ano, tak si většinou procvičuji matematiku pomocí CERMAT testů z minulých let. To se snažím dělat alespoň jednou za týden. – Oliver

I když se čas strávený nad učením žák od žáka velice liší, způsob a taktika učení zůstávají stejné. Někdo připravě věnuje pravidelně až hodinu a půl denně, jiní jsou rádi, že si vzpomenu dvakrát do týdne, ale procvičování a opakování CERMAT testů z předešlých let se zdá jako velmi častý a efektivní způsob, jak se na zkoušky kvalitně připravit.

Dokážete se sám/sama dokopat k učení, nebo tě musí popostrčit rodiče?

Nikdo mě nenutí se učit, a i proto se moc neučím. Učit se mi vůbec nechce, takže se k učení dokopu jenom zřídka. – Oliver

Spíš mě nutí rodiče, kdyby mě nenutili, neučila bych se vůbec a bylo by mi to jedno. – Agáta

Mám to tak půl na půl, podle nálady. Když náladu nemám, musí mě většinou donutit máma. – Vilém

Na státní gymnázia je pravděpodobnost přijetí nižší než u jiných středních škol, a je tím pádem těžší se na ně dostat. Z odpovědí jasně vyplývá, že žáci, kteří podali přihlášku právě na gymnázia, si nad sebou drží bič trochu pevněji než ostatní, a k učení tedy pobízení okolí tolik nepotřebují. Samozřejmě se zde najde plno výjimek a je jen otázkou, co je vlastně správně.

Jaký vliv celkově mají k přijímacím zkouškám a tvój volbě školy tvój rodi-

če? Tlačí na tebe, vybral/a by sis jinak, kdyby to bylo čistě na tobě?

Máma mě ze začátku hrozně nutila a tlačila na gymnázia, často jsem se proto cítil mizerně, až depresivně. Naštěstí mě potom nechala, abych si vybral sám. Teď jsem naprosto spokojený a šťastný se svojí volbou. – Oliver

Rodiče mi už dlouho navrhovali různé školy, ale vybrala jsem si sama. Teď když nad tím přemýšlím, tak je mi trochu líto, že jsem si vybrala gymnázium, a ne třeba střední školu s konkrétním zaměřením. – Barbora

Co se týče výběru škol, s rodiči jsem se jen radil, ale do něčeho mě netlačili, za což jsem moc rád. Vážím si toho, že mému výběru věří. Víze mám asi jiné než rodiče, ale nic nejde říct jistě, ještě můžu v průběhu studia změnit názor a vše bude jinak. – Vilém

Jsi ve stresu? Způsobují ti blízcí se zkoušky v každodenním životě hodně tlaku?

Řekl bych, že ve stresu moc nejsem, možná tak 3/10. Rozhodně si ale všímám, že mě okolí je nervózní, rodiče a učitelé se ohledně toho stresují víc než my. Myslím si, že přijímací zkoušky jsou o jiných hodnotách a nikdo by se kvůli nim neměl stresovat. – Oliver

Ve stresu jsem hodně a rozhodně to není zdravý stres, který mě má nakopnout. – Agáta

Tlak vyvíjí jak napjatí rodiče, tak učitelé ve školách svými poznámkami. Stres mezi mladistvými není výjimkou a stejně tak ani řešení stresových situací pomocí prášků na uklidnění a jiných látek.

Vybíráš si školu také podle toho, kam chtějí tvój kamarádi?

Dříve jsem si myslel, že se podle svých kamarádů rozhodnu, avšak potom jsem si uvědomil, že vybírat si podle nich je hloupost, a změnil jsem názor. – Oliver

Když jsem se nemohl rozhodnout mezi dvěma gymnázii, tak jsem zvolil to, na které se hlásí i kamarádi. – Vilém

Většina mladých, ať se to zprvu nemusí zdát, se svými kamarády ve výběru školy ovlivnit nenechá. Raději budou dělat, co je baví i za cenu toho, že půjdou sami naslepo do nového kolektivu. Sama ze svých zkušeností se ale přikláním i k variantě přidat se ke kamarádovi, když jde o výběr gymnázia. Budějovická gymnázia se obshovně od sebe moc neliší, ale určitě pomůžou mít nablízku známou tvář.

Jsi nervózní z nového kolektivu, nebo se naopak těšíš?

Ke střední škole neodmyslitelně patří i noví spolužáci a nový kolektiv. Pro některé může být představa nového kolektivu děsivější než samotné zkoušky, někteří se naopak v navazování vztahů cítí jako ryby ve vodě. Jak se studenti celkově cítí v kolektivu a jakou roli v něm hrají?

Na mé škole máme ve třídě skvělý kolektiv a doufám, že to tak i bude na střední. Jsem člověk, který potřebuje být mezi lidmi, a proto se velmi bojím, že si s nikým nesednu a budu tam sama. – Agáta

Seznamování je jedna z věcí, kterých se opravdu bojím, protože to rozhodně nepatří mezi mé silné stránky. Těším se, ale bojím se. – Barbora

Na základní škole mám teď skvělý kolektiv, který mi určitě bude chybět, ale na nové lidi ve třídě se určitě velmi těším. Mluvení s lidmi mi žádná potíže nedělá a doufám, že potkám někoho se stejnými zájmy. – Vilém

Máš nějaký náhradní plán, kdyby ti tvé volby nevyšly?

Úmyslně jsem si vybral jako druhou volbu takovou školu, u které vím skoro jistě, že se dostanu. – Oliver

Žádný náhradní plán nemám, jednoduše doufám, že to vyjde. Ale kdyby náhodou to přeci jen nevyšlo, pokoušela bych se dostat na střední školu, nikoliv učňák. – Barbora

Mezi možnostmi, jak zachránit situaci, taky patří přestoupit hned v prvních týdnech školy na školu svého výběru, jak moc je to ale spravedlivé, nechám na vás. Spousta středních škol také po oficiálních přijímacích zkouškách vyhláší tzv. druhé kolo, což znamená, že škola nenaplnila svoji kapacitu, a šance, že se dostanete, je téměř stoprocentní. Takže neklesejte na mysl, učiliště není jedinou zbývající možností.

Navštěvuješ nabízené kurzy na přípravu a co si myslíš o přijímacích zkouškách nanečisto?

Navštěvuji jak přípravné kurzy, tak jsem si vyzkoušel i přijímací nanečisto. Nejspíš se tam nic nového nenaučím, ale určitě mi obojí dalo celkový přehled o tom, jak vše probíhá. – Oliver

U obojího se bojím, že se mi učitelé budou smát a budou si o mně myslet, že jsem hloupá. Proto jsem tam raději nešla. – Agáta

Navštěvuji přípravné kurzy z matematiky i češtiny na Biskupském gymnázium a moc mi to pomáhá. Kdybych se musel učit sám, asi bych to nedal. Přijímaček nanečisto jsem se zúčastnil a jsem za to velmi rád. Viděl jsem, jak budou zkoušky probíhat, a hodně mě to uklidnilo a dodalo sebevědomí. – Vilém

Co si myslíš o organizaci a systému přijímacích zkoušek CERMAT celkově?

Přijde mi to dost postavené na hlavu. Jsou to zkoušky, které mají otestovat, jak je na tom žák se znalostmi a inteligencí a podle toho ho přiřadí na odpovídající školu. Ale pokud nechodíte na doučování a nekupujete si učebnice od CERMATU, můžete být chytřejší sebevíc, ale test napíšete hůř než nějaký trojkař. Myslím si, že je to hloupost, ne že by se přijímací zkoušky neměly psát, ale měly by se minimálně pozměnit. – Vilém

Podle mě je to dobré, díky pevně dané struktuře zkoušek žáci zjistí, jak vše zvládají časově a mají možnost si je také vyzkoušet nanečisto. – Agáta

CERMAT je podle mého názoru zbytečný a radši bych, kdyby si školy dělaly vlastní přijímací řízení jako dříve. – Oliver

Máš strach z toho, co si o výběru tvé školy budou myslet ostatní?

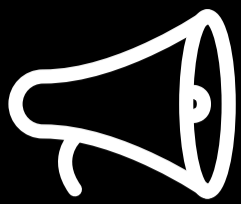
Nemám úplně strach, ale určitě mi vadí, že žáci na gymnáziích jsou považováni za „chytřejší“ a žáci ostatních škol jsou automaticky „hloupi“. Tenhle pohled se podle mě musí změnit, protože to rozhodně není pravda. – Oliver

Je mi úplně jedno, co si ostatní myslí o mém výběru školy. – Vilém

Bojím se, že když se nedostanu ani na poměrně jednoduchý obor, budou si ostatní o mně myslet, že musím být opravdu hloupá. S učebním oborem to cítím úplně stejně. – Agáta

Já už vám jen přeji hodně štěstí a pevných nervů, abyste se dostali, kam si přejete a bez úhony přežili příští čtyři roky.

text a grafy: Barbora Kortusová

Co říkají mladí na nového prezidenta?

Ve čtvrtek 9. března proběhla na Pražském hradě slavnostní inaugurace nově zvolené hlavy státu, Petra Pavla. Obecně byla volební kampaň k zatím třetí přímé volbě prezidenta velmi sledovaná, a to napříč generacemi. Jak hodnotí výhru Petra Pavla mladá generace? Jaká očekávání od nové hlavy státu mají? Co říkají na první dámu? A kolik kytiček z deseti našemu prezidentovi dávají, to všechno si můžete přečíst v odpovědích níže.

text: Elishka Tabrizi, foto: Deník.cz/Martin Divíšek

Politika mě zajímá daleko víc než mé vrstevníky, bych řekl, na Seznamu čtu víceméně všechny zajímavé a důvěryhodně vypadající články spadající do této kategorie, i proto jsem volby a celkovou kampaň sledoval určitě nadprůměrně oproti lidem stejného věku, ale zároveň si myslím, že na svůj věk mám už teď hodně nadhled a přehled. Poté, co došlo jistým způsobem k rozdělení kandidátů do dvou skupin, tři favority a ty ostatní, pocítil jsem na sobě, že jsem se tomu poddal, a mým favoritem se od toho momentu tak nějak stal Petr Pavel. Kdyby se tam Pavel nedostal, asi by se mi tam líbil třeba Janeček, nebyl by to asi dobrý prezident, ale jako člověk by byl asi nejlepší, za mě toho dokázal hodně určitě.

Má očekávání jsou, že Pavel jako prezident bude plnit svoji funkci lépe, nebo tedy výkonněji než bývalý prezident, což ovšem musím říct, že nebude tak těžké. Moje největší očekávání od něj asi je, aby nás teda zvýraznil a zviditelnil v zahraniční politice, aby to nebylo, že Česko – Zeman – proruský směr, ale ukázal ostatním státům, že ideologicky směřujeme k Západu. Valorizace důchodů mě štve asi nejvíce, pokládám to za velmi zásadní point pro fungování a správný chod státu, a nejsem si jistý, že to Pavel vidí stejně.

Na propojení s mladou generací musím říct, že největší strach mám asi z mluvčí pana prezidenta. Mně je to vlastně jedno, ale tuším, že je tady spousta dospělých lidí, spousta starších lidí a bojím se, že ne všichni z nich budou na takovou dávku energie připravení. Ale cením aktivitu jeho týmu na sociálních sítích. První dáma bude dle mého určitě vidět víc než dosavadní první dáma. Jistě bude nová paní prezidentová hrát v tomhle celém větší roli. Z 10 kytiček dávám 10. Je to buď nula, nebo deset, a já vybírám desítku.

Adam, 17 let

Politika mě zajímá. Nesledoval jsem teda úplně každou debatu celou, ale aspoň na část jsem se vždycky koukl. Informace o kandidátech jsem se vždy snažil vyhledat z více zdrojů. O volbu prezidenta jsem se určitě zajímal. Nakonec byl můj favorit právě Pája, protože jsem usoudil, že má reálnou šanci se do té pozice dostat, oproti třeba jiným kandidátům. Každopádně stavil jsem se k němu v některých chvílích i dost negativně, třeba mi na něm ještě stále docela vadí ta jeho komunistická minulost a v některých věcech s ním taky přímo nesouhlasím, ale obecně je to určitě ten lepší kandidát.

Konkrétní očekávání od něj asi nemám. Chtěl bych asi, aby měl Pavel silnější postavení, aby byl oblíbený mezi lidmi a aby dobře dělal toho představitele státu a vedl to dobře. Na otázku, jestli cítím propojení mezi mladou generací a panem Pavlem, asi upřímně názor nemám. Nevím, jestli je tam nějaký propojení, možná částečně ano, ale řekl bych, že je to tak jako mezigenerační, že i starší lidé se s ním hodně dokážou propojit. První dámu jsem nějak nesledoval, spíš jsem se zaměřoval na toho Pavla, takže na ni asi moc názor nemám, ale Micka je krásná. A kytiček dávám třeba 10 klidně.

Martin, 19 let

Politiku vnímám osobně jako velmi zajímavé téma. Na to, jak zajímavé téma to je, jsem přesvědčena, že se my, mladý, o to zajímáme nedostatečně. Mým favoritem byl již po celou dobu kampaně Petr Pavel. Moje očekávání jsou hlavně, že bude vykonávat lépe tu reprezentační část svých povinností než M. Zeman, také že nám posílí vztahy s ostatními zeměmi a že zkrátka budeme moct sledovat, jak dělá naši republika po světě dobré jméno. A taky doufám, že trošku nastolí ten mír tady mezi náma.

To, že Pavel komunikuje s mladou youtube scénou, velmi oceňuji, dokonce teďka některé z influencerů pozval do Vladislavského sálu – to se mi moc líbilo. Jsou to lidi, kteří s ním nemají absolutně nic společného, a přece je pozval na svou inauguraci. Paní Evu sleduju na instagramu a musím říct, že je to opravdu inspirativní osoba. Působí jako velmi milá osoba. Upřímně si myslím, že bude velmi dobře fungovat v pozici, na které se teď vedle svého manžela nachází. Držím jim moc palce.

Dávám takových 9 kytiček z 10. Jednu si tam nechám ještě jako rezervu, mám pana Pavla ráda, ale musíme teď doufat, že půjde všechno podle plánu tak, jak slíbil a povídal, a desátou kytičku si snad necháme do příštích voleb, kdy se jistě bude hodit, pokud bude Petr Pavel znovu kandidovat.

Uvidíme, co přijde, ale zatím z toho mám velkou radost.

Kristýna, 16 let

Politika mě celkově docela zajímá a celou kampaň jsem sledovala, hlavně od oznámení kandidatury A. Babiše. Od Petra Pavla očekávám, že se nějak změní postavení ČR v zahraniční politice, že se bude na ČR nahlížet jinak, snad lépe. Taky si myslím, že by na vládní stůl mohl nahodit ty ožehavější témata. On sám zmiňoval v některých rozhovorech svou snahu o řešení a vyvolávání otázek, které tíží mladou generaci, takže já doufám, že právě témata jakotřeba udržitelné zdroje, sňatky homosexuálních párů atd. budou víc řešeny.

Pavel je hodně otevřený a zatím mladé generaci hodně naslouchá, tak si myslím, že by tam mohla fungovat mezi náma nějaká ta komunikace docela dobře. Vzhledem k tomu, že Zemanova manželka jako první dáma vlastně vůbec nevystupovala, upřímně jsem neměla ani tušení, že tady něco takového vůbec může být, a mile mě překvapilo, že se toho paní Pavlová hned takhle ujala. Osobně strašně cením rozhodnutí takhle veřejně vystupovat v této pozici. Post první kočka mě velmi pobavil. Micka je legenda a doufám, že ji na Hradě uvidíme častěji. Kytiček dávám 11 z 10 určitě, protože z toho mám fakt radost, obzvlášť po tom velmi napjatém konci. Vlastně bych nejradši dala celou květinovou zahrádku.

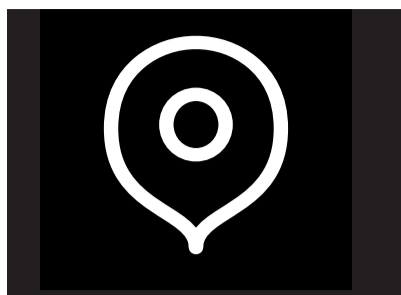
Lucka, 18 let

Politika mě dost zajímá.

Až tak, že jsem sledoval fakt každou prezidentskou debatu, abych si na to všechno udělal názor. Od Petra Pavla očekávám, že spojí lidi, to je to, co by měl prezident asi dělat. Jsem přesvědčen, že bude víc doopravdy jezdit do krajů, jak říkal, a prostě sjednotí lidi po vládě Miloše a propagandě A. Babiše. Velmi si cením toho, že udělal krok směrem k mladé generaci, a to tím, že spolupracoval s několika influencersy, lidmi, kteří mají mezi mladými vliv. To je nový a zajímavý krok. A taky cením, že dává každý den asi deset storiček na instagram – tím dává určitě vidět najevo aspoň snahu. První dáma je asi v pořádku a Micka vůbec nevím, k tomuto mám neutrální názor, jelikož jsem o žádné Micce nikdy neslyšel, tak mi ani nevadí.

Celkově dávám 9,89 kytiček z deseti.

Jan, 16 let

Starter pack do nové sezóny formule 1

Starter pack do nové sezóny formule 1 Celkem 23 závodů po celém světě, 20 žadostivých pilotů, 10 týmů, 6 sobotních sprintů, 1 titul mistra světa a společná touha se ho zmocnit, to je letošní F1. Po dlouhé zimní přestávce mají fanoušci formule 1 opět příležitost spatřit ty nejrychlejší monoposty na závodních okruzích. Než se však dostaneme k dění F1 ve světě, měli bychom se zmínit i o atmosféře tohoto sportu u nás. V České republice se častokrát nenaskytne šance aktivně se zapojit do dění formule 1 a je velká škoda nezažít atmosféru Velkých cen i u nás. Tomáš Richtř, komentátor závodů Formule 1, se rozhodl pro nadšené fanoušky motorsportu uspořádat setkání. V únoru se v Praze uskutečnila první beseda na uvítání nové sezóny s promítáním filmu F1: Život na hraně. Fanouškům se společnou vášní pro F1 tato akce přinesla plno radosti a příjemných zážitků. Na základě toho úspěchu se Tomáš Richtř spolu s kolegy rozhodl tuto besedu „Kolo na kolo okolo Česka“ přenést i do dalších měst v ČR, která mimochodem zavítá i do Českých Budějovic. Skvělým doplněním pracovního týdne, kdy postrádáme vzrušení ze závodů F1, je podcast s názvem Kolo na kolo, ve kterém se můžeme dozvědět plno dalších informací. Letos se mění formát šesti závodních víkendů, a to z důvodu sprintových kvalifikací, které se jezdí během soboty a v neděli následuje standardně závod. Tyto sprinty mají délku pouhých 100 km a jejich výsledek určuje pořadí pilotů do závodu. Oproti loňské sezóně, kdy se konaly pouze tři sprinty, se letos díky rozhodnutí FIA (Mezinárodní automobilová federace) můžeme radovat ze šesti. Pilotům formule během závodu značně pomáhají DRS

zóny, které umožňují díky nastavitelnému dílu snížit odpor vzduchu, a snáze tak předjet protivníka. Tyto zóny jsou na většině okruzích dvě. Výjimkou je však okruh Albert Park v australském městě Melbourne, u něhož došlo k navýšení DRS zón na čtyři. Další obměny nastaly také v Bahrajnu, Džiddu, Baku a Miami, neboť jezdci si často stěžovali na příliš krátký rozsah zón vhodných pro předjíždění.

Organizace formátu letošní sezóny byla pozměněna a novinky se dotkly i samotných monopostů. Zrcátka formule se rozšířila z důvodu lepší viditelnosti dozadu z 150 mm x 50 mm na 200 mm x 60 mm. Pirelli, dodavatel závodních pneumatik, uvedl novou pneumatiku do mokřích podmínek, která by měla být lepší a výkonnější než ta doposud užívaná. Nová pneumatika by se měla objevit od Velké ceny Emilia Romagna. Pokud zmiňujeme pneumatiky, je nutné také vyzdvihnout nové designy letošních monopostů. Některé týmy překvapily, a naopak u jiných by člověk nerozeznal, že se liší od loňských modelů. Aston Martin s příchodem dvojnásobného mistra světa Fernanda Alonsa (loni jezdec týmu Alpine) přinesl také změnu v týmové barvě. Symbolem Astonu je přirozeně zelená, avšak letos je týmovou barvou novější výraznější odstín zelené, ve které monopost opravdu jen září. Formule celkově připomíná loňský Red Bull RB18 a v předsezónním testování jsme mohli nabýt dojmu, že podobnost není jen v designu. Aston Martin totiž v Bahrajnu na testování zabojoval a výkon Alonsa byl pozoruhodný. Ještě větší překvapení však přinesly první dny Velké ceny v Bahrajnu, kde Alonso obsadil první pozici ve druhém i ve třetím tréninku. Nyní padají na Aston velká očekávání a jistě bude tempo týmu v hledáčku mnohých i v průběhu sezóny.

Třešničkou na dortu letošního kalendáře F1 se stala Velká cena Las Vegas, která se uskuteční jako předposlední zastávka roku. Již od prvotního zveřejnění této novinky čelí událost ohromné mediální propagaci ze strany organizátorů, ale

Monopost Aston Martin AMR23

i samotných pilotů či týmových ředitelů. Kampaň je v plném proudu a Guenther Steiner, týmový ředitel Haasu, říká: „Velkou cenu Las Vegas můžeme označit jako vysokorychlostní Monako, bude to ta největší show na světě.“ Tento závod byl velkým přáním pilota Daniela Ricciarda, který však nedostal místo v monopostu na letošní rok, a VC Las Vegas tedy nepojede. Tohoto šprýmaře má v oblíbě celý svět motorsportu, a to nejenom díky jeho vždy přítomnému úsměvu. Závodit letos sice nebude, ale smlouvu přeci jen podepsal, a to konkrétně se svým bývalým týmem Red Bull, kam se vrátil jako třetí pilot. Uvidíme ho tedy hlavně v médiích, u obrazovek na závodních okruzích během Velkých cen, ale i za volantem simulátoru. Do stejné situace jako Ricciardo se dostal i Mick Schumacher, který ztratil svou pozici u amerického týmu Haas. Schumacher se rozhodl strávit sezónu 2023 u týmu Mercedes-AMG Petronas jako rezervní jezdec. Role rezervního a třetího jezdce se však liší i přesto, že mnoho lidí tyto termíny užívá jako synonyma. Třetího pilota můžeme označit jako testovacího, snaží se pomoci jezdcům i inženýrům ve zlep-

šení monopostu a má příležitost usednout do kokpitu formule např. během některých pátečních tréninků apod. Jeho role je hlavně mediální. Rezervní jezdec se účastní Velkých cen pro případ, že by jeden z pilotů nebyl schopen závod odjet. Standardně ho můžeme nalézt v boxech jeho týmu za obrazovkami s dý. Piloti ale nejsou jedinými hvězdami v padoku, které stojí za zmínku. To, na čem stojí celý závodní tým, jsou strategie, propagace, management, jezdci a mnoho dalších faktorů řízených týmovým ředitelem. Během zimní pauzy přišlo poměrně dost změn na těchto pozicích. Celkem se vystřídali či úplně změnili čtyři ředitelé. Andreas Seidl opustil tým McLaren a zavítal na pozici ředitele Alfa Romeo. Tým Alfa Romeo Racing se chystá přeměnit na tým Audi. Seidl má za úkol tým připravit právě na příchod nového týmu. Audi bude zodpovídat za monopost i motor a nastoupí v roce 2026 z důvodu velkých změn pravidel plánovaných na toto období, přejde se na nové motory, konstrukce ústrojí i palivo. Kromě Seidla vystřídal pozici také Andrea Stella. McLaren po ztrátě Seidla dosadil na čelní pozici týmového

ředitele právě Stellu, Itala, který vyhrál šampionát Ferrari s Kimi Raikkonenem jako jeho inženýr v roce 2007.

Na velkou přeměnu přistoupilo Ferrari, když ohlásilo, že z vrchního postavení odchází Mattia Binotto. Po nevydařené sezóně 2022 se dalo očekávat, že dojde na vesměs radikální transformaci týmového vedení. V čele stáje se tak letos v červených barvách objeví Frederic Vasseur, bývalý ředitel týmu Alfa Romeo. Tento krok veřejnost hodnotí prozatím pozitivně. Vasseur má totiž již předešlé zkušenosti s pilotem Ferrari, Charlesem Leclercem. Díky dobrému pracovnímu vztahu z dob, kdy Leclerc jezdil za Sauber (nynější Alfa Romeo), můžeme očekávat návrat Leclerca do boje o titul. „Morálka v týmu je perfektní a jsme v dobré formě pro tento šampionát,“ sdělil Vasseur pro La Repubblica. „Nevím, jestli jsme rychlí. Rozhodně nejsme pomalí, ale nevím, jak moc ve srovnání s ostatními.“

Fanouškům světa Formule 1 by také neměl uniknout seriál z dílny Netflixu s názvem F1: Touha po vítězství (F1: Drive to Survive). Tento dokumentární seriál se v nabídce Netflixu objevuje již od roku 2019, kdy poprvé zachytil sezónu formule 1 v roce 2018. Před nedávnem se na svět tedy dostala již 5. řada pojednávající o sezóně 2022. Seriál díky široké škále diváků Netflixu pomohl rozšířit povědomí o tomto vskutku poutavém sportu a momentálně běží na obrazovkách dlouholetých fanoušků i úplných nováčků. Nejnovější řada je opět plná detailů a kontroverzních témat, která běžně na veřejnost nevyplouvají. Díky tomuto seriálu můžeme blíže nahlédnout do zákulisí týmů i do života samotných pilotů.

Nová sezóna, jiné monoposty a plno změn v pozicích napříč týmy. To vše nám zatím poskytla formule 1, a to jsme pořád jen na začátku. Můžeme tedy pouze hádat, jaké vyostřené souboje a kontroverze sezóna s postupem roku přinese. Jedno je ale jisté, bude to stát za to!

text: Lucie Lindovská,
foto: formula1.com

Nezapomeň dorazit na Krvebraní!

Blíží se nám Majáles a s ním i spousta hezkých akcíček. Tak nezapomeň na jednu z nejkrásnějších dorazit, vykonáš tím dobrý skutek a jediný, co ti stačí, je nebát se jehel. K tzv. hromadnému Krvebraní dojde 26. dubna Ale neboj se, pokud bys neměl/a čas, můžeš se na transfúzním oddělení Nemocnice České Budějovice zastavit během jejich otvírací doby, kterou najdeš na stránkách nemocnice, takže ti tvůj dobrý skutek neuteče.

Jaké jsou podmínky? Jestliže ti bylo již osmnáct let a nikdy jsi neprodělal/a tyfus, žloutenku, tuberkulózu, syfilis nebo nějaké tropické nemoci nebo nemáš cukrovku, hemofilii či jinou vážnou chorobu, tak jsi perfektní kandidát/ka.

A jak to vlastně celé probíhá? Přijdeš na transfúzní oddělení, kde se zaregistruješ a od té doby už budeš evidován jako jeden z dárců. Nejdříve dojde k odběru malého množství krve, aby se zjistilo, jestli doopravdy nejsi nemocný/á a jsi ten správný dárc. Takže pro tebe i výhoda, že si necháš zkontrolovat krev. Před obědem dostaneš malou svačinku s pitím a pak jdeš na odběr. Bude ti odebráno zhruba 0,5 litru krve. Nejdřív to malinko štípně, ale nakonec vždy převládne pocit, že jsi udělal dobrý skutek.

Pokud se tedy rozhodneš na hromadné Krvebraní přijít, tak nejdříve prosím zavolej na číslo 800 603 333. Dobrých skutků není nikdy dost a karma ti to vždy oplátí!

text: Magdaléna Budínová, foto: krvebrani.budejovickymajales.cz

Budějovický Majáles
spolu s Českým červeným křížem tě zvou na:

KRVEBRANÍ

11. ročník hromadného darování krve

13.03. a 26.04.
2023

JIRSÍKŮV ROCKOVÝ VEČER

Dne 10. února se v klubu MC Fabrika konal Jirsíkův Rockový Večer. Akcí pořádali studenti a absolventi Gymnázia J. V. Jirsíka. Vystupovaly zde čtyři kapely, jejichž nejméně jeden člen je současný student nebo absolvent GJVJ.

Svým prvním koncertem vůbec zahájila večer kapela Too many characters. Jako jediné je toto uskupení sestaveno pouze ze studentů GJVJ. Velkým pozitivem bylo to, že ač vystupovali jako kapela poprvé, koncert se jim velice vydařil, takže se jistě nenechali pohltit velkou trémou.

Jako další zahrála skupina věnující se především punku, Najebaney čolek,

kteřá hraje jak covery na známé písně, tak svou vlastní tvorbu. Tato kapela si svůj první koncert odehrála jen týden před akcí ve stejném klubu. Jejich obrovská pozitivní energie rozproudila celý klub.

Následovala další punková skupina, Dopamine youth, která se ještě před začátkem akce jmenovala docela jinak, a to Mortuus Pancreate. Kapela na pódiu předvedla výborný výkon a opět nabíla všechny fanoušky skvělou energií a hudbou.

Jako poslední, funky kapela, vystoupily veřejnosti známější Batáty, které nezklamaly a předvedly nezapome-

nutelnou show. Jejich odlehčené texty a hudba dozajista pobavily a pozitivně naladily každého v sále.

Celý večer pak za pultem zakončili Matyáš Melíšek a.k.a. Meldaboi a Vladimír Batysa alias Baty, kteří se toho nebáli a noc uzavřeli, jak se patří.

Účast byla nad očekávání hojná a všechny mile překvapila. Akce se obešla bez jakýchkoliv komplikací, a všichni si tak mohli užít skvěle strávený večer, potažmo noc, naplněný spoustou nezapomenutelných zážitků a pozitivní energie.

text: Johana Smrčinová,
foto: Dan Kubát

Udělejte někoho šťastnějším

Cítíte taky někdy ten tlak? Že musíme změnit svět. Že je to v rukou nás, naší generace, těch mladých. Musíme něco podniknout, velké projekty, velké plány. Super, říkáte si, ne každý z nás má ale zrovna příležitost napravit všechny problémy světa. Jen těžko můžeme vyřešit chudobu v Africe, vyjednat mezinárodní mír nebo zabránit kriminalitě. Když se nad tím ale pořádně zamyslím, zjišťuju, že o tom to ale vlastně vůbec není. Ke spuštění laviny stačí jeden drobný obláček. Nejvíc záleží právě na těch nejmenších gestech, maličkostech. Třeba vykouzlit úsměv na tváři alespoň jednomu člověku. Z vlastní zkušenosti vím, jak dokáže i malý projev vstřícnosti zvednout náladu. Ze špatného dne se rázem stane den lepší, přinejmenším ne tak špatný. Tady vám proto přináším pár tipů na to, jak v někom bez větší námahy vzbudit radost.

Úplně nejjednodušším a nejprostším gestem je úsměv. Všichni na celé zeměkouli ví, co znamená. Trvá chvilku, ale někdy se na něj vzpomíná celý život. Tak se to teda alespoň říká. Když se na mě někdo srdečně usměje, připadá mi všechno alespoň na chvíli trochu růžovější. Ať už jde o průvodčí ve vlaku, souseda nebo spolužačku na chodbě. Neváhejte proto příště k dobrý den a ahoj připojit ještě ten váš zázračný úsměv.

Po úspěšném zvládnutí fáze úsměv přichází fáze číslo dvě. Kompliment. Snad každého potěší ujištění, že mu to dneska vážně moc sluší. Že fakt dobře zvládl tu prezentaci. Že je ten jeho nápad úplně super. Že se vám líbí jeho smysl pro humor. Hlavně ze začátku si dávání komplimentů vyžaduje nějakou tu odvalu, ale slibuju, stojí za to. Stalo se vám někdy, že si někdo zapamatoval náhodný detail, který jste zmínil před dlouhou dobou? Uznejte, že to byl skvělý pocit, zjistit, že vás někdo doopravdy vnímal. Dovolte mi, abych vám představila aktivní naslouchání.

Zatímco pasivní posluchač se nezajímá o to, o čem se mluví, aktivní posluchač se snaží soustředit, porozumět a z rozhovoru si uložit do paměti mnohem víc. Ne že byste si zrovna museli pamatovat, co měl kdo včera k obědu. Všechny ale potěší vědět, že když jsou s vámi, nemluví jen tak do vzduchu. A tak jim to čas od času ukažte.

My, lidi, se prostě rádi cítíme pro ostatní speciální. A rádi to od nich nejen slyšíme. Jak ale někomu ukázat, že je pro vás výjimečný? Objímejte je o trochu dýl a trochu pevněji. Vyhradte si na ně trochu víc času. Udělejte pro ně něco jen tak. Jen tak jim zavolejte, jen tak jim přineste kytku, jen tak jim nechte vzkaz, jen tak jim řekněte, že vám na nich záleží. I toho největšího mrzouta zahřeje u srdíčka, když zjistí, že jste si na něj i v každodenním ruchu vzpomněli.

Navíc se pro vás ve většině případů jedná o win-win situaci. Přesně, jak říká americký spisovatel Jonathan Carroll: „Drobná gesta mohou být namáhavá nebo nám jdou vlastně proti srsti, ale ironií je, že téměř pokaždé, když je uděláte, máte lepší pocit sami ze sebe.“ Pro jaký dobrý skutek se rozhodnete, nechávám jen na vás. Každou maličkostí totiž přispíváte k lepšímu. A to se počítá.

text: Linda Janoutová, foto: Pinterest

ZTRACENÍ V INTERNETU

- Stopařův průvodce po sociálních sítích

Jsme generace Z. Internetová generace, generace Instagramu, říkejte tomu, jak chcete. Tak či onak jsme generace s neomezeným přístupem k informacím všeho druhu, můžeme si kdykoliv vyhledat cokoli, co nás zrovna napadne, a ta možnost, ačkoliv se může zdát ve všech ohledech přínosná, nás v určitých ohledech může zahlcovat nechtěným obsahem a ne vždy přinášet ovoce.

Jak se ve světě médií neutopit ve všech těch nesmyslech, co nám nabízí algoritmy? Sepsala jsem své oblíbené profily a influencer(ky), díky kterým sama zůstávám v obraze i při smyslech a které vám snad přinesou inspiraci.

1. POLITIKA A SOUČASNÉ DĚNÍ

Ačkoliv politika nemusí být šálkem kávy pro každého, alespoň základní všeobecný přehled je myslím na místě, a přesně k tomu slouží instagramové profily [@jsemvobrazce](#), [@janknapolitiku](#) a [@politika_nejen_pro_mlade](#), které zpracovávají jak globální, tak tuzemská témata jednoduše a srozumitelně i pro naprostého odpůrce politiky.

Konkrétně děním v České republice se zabývají [@rekonstrukce_statu_a_dikyzemuzem](#).

Co se zrovna děje sleduje web slisty.cz, na Instagramu jako [@studentskelisty](#), stejně jako [@dokontextu](#) a [@shityoushouldcareabout](#).

Zpravodajských podcastů máme k dispozici nepřeberné množství, za mě stojí za to například *Spotlight*, *Studio N*, *Šťastný podcast*, *Týdeník Respekt*, *Insider*, *Background ČT24*, *Ptám se já*, *Marie Bastlová*, *Prostor X*, *5:59*, *Dobrovský & Šidlo*, *Host Lucie Výborné* nebo *Vinohradská 12*, ze zahraničních třeba *The Daily*.

Osobně moc doporučuji podcastovou sérii investigativního novináře Jaroslava Kmenty *Prohnilí*, ve které se můžete dozvědět nejen zákulisní informace o začátcích vlády Miloše Zemana nebo Andreje Babiše.

Jednou za dva týdny také můžete na svůj e-mail dostat newsletter od *Hany Martínkové*, ve kterém shrnuje vše důležité, co se za uplynulých čtrnáct dní stačilo odehrát. Stačí se na jejím webu [linktr.ee/hanamartinkova](#) nebo přes instagramový profil [@haanule](#) registrovat a zadat svůj e-mail a zprávy vám budou pravidelně a zdarma chodit.

Odebírat také můžete rubriku od Milionu chviliek pro demokracii, která chodí každý všední den. Najdete ji na jejich stránkách v záložce *Zůstaň v obraze*.

Na Youtube veřejné dění přehledně a zábavně zpracovává *Kovy*.

2. VŠEOBECNÝ PŘEHLED

Ne každý má čas se dennodenně koukat na televizní zprávy nebo číst noviny. I přesto je ale důležité vědět, co se kolem nás děje, a přesně to nám

ve zkratce mohou přiblížit instagrarmové profily [@got2know](#), [@welcometothemovement](#) a [@world](#), které dávají do kontextu všemožná, na sebe nenavazující témata ze světa.

Zajímavými podcasty pak jsou *Stuff You Should Know*, *Investiční podcast Vojta Žižka* nebo třeba podcast Lékařů bez hranic *Mlčení zabijí*, který nás na chvíli přenesení do prostředí na misi a vypráví příběhy expertů a dalších účastníků.

Rozhovory se zajímavými českými osobnostmi zprostředkovává podcast *U Kulatého stolu*, *Proti Proudě*, nebo *Večery na FF UK*.

Za lidská práva bojuje mezinárodní hnutí Amnesty International ([@amnesty](#) nebo [@amnesty_cz](#)), na jejichž profilech se také můžete dozvědět o dobrovolnické pomoci, kterou můžete sami poskytnout.

Co se zrovna kde děje a jaké akce navštívit, sdílí do IG stories profil [@dailycoffeez](#).

3. TÉMATA MLADÝCH

Témata mladých shrnuje instagramový profil [@youthspeakup](#). Nejen genderovou rovností se zabývají profily [@ferajefer](#) a [@respektuju](#) (ten vychází také jako podcast), které polopatě vysvětlují vše, co se zrovna řeší. Mýty kolem sexu a sexuálního násilí bojí [@konsent](#) a o feminismu se dozvíte na profilu [@druhasmena](#).

O rovnosti žen a vlastních zkušenostech hovoří v podcastové sérii *Kráska* se svými hostkami Linda Bartošová. Její kniha *Novinářky* obsahující rozhovory se ženami v českých médiích také stojí za to.

Téma duševního zdraví přibližuje podcast *Brain We Are CZ* a klimatické změny řeší podcast *2050*.

4. MODERNÍ DĚJINY

Příběhy z dob komunismu vypráví podcasty *Příběh, který se opravdu stal*, *Přepište dějiny*, *Na cestě s Milošem Doležalem* nebo *Po sametu*.

Co se zločinu týče, doporučuji podcasty *České podsvětí* a *Historie českého zločinu*.

Do dávnější historie potom zabírají třeba podcasty *Histor(k)y*, *Hodina dějepisu*, *Historie.cs*, *100 příběhů z protektorátu*, *Ozvěny minulosti*.

5. TABU

Pro milovníky kontroverzí a témat, o kterých se zas tak často nemluví, mám doporučení na podcasty, které dělají lidé, kteří se opravdu nebojí říct věci tak, jak jsou.

Konkrétně o historii erotiky mluví *Hodina dějepichu*, otevřeně se o sexuálních tématech vyjadřují hosté podcastu *Šimrání*, stejně jako moderátorky podcastu *Vyhonit dábla* nebo moderátorky podcastu *Přirození*.

text: Anna Pečlová

JARO PŘICHÁZÍ, TRABLE ODCHÁZÍ

Všimli jste si někdy, jak se vaše nálada mění společně se změnou počasí? Pravděpodobně ano, ale přemýšleli jste nad tím někdy hlouběji? Ne? Tak od toho jsem tady já. Kromě této myšlenky se s vámi ráda podělím i o nějaké nápady, jak si zpříjemnit den.

Je tady jaro a spolu s ním i (snad) hezké počasí. Jen při pomýšlení na vysvitnutí slunce po sněživých dnech, na zpívající ptáčky, pomalu probouzející se přírodu a vycházení z domu bez vrstev oblečení na sobě se musím usmívat. Úsměv. To je přesně to, co spousta lidí v zimě postrádá. A teď nemyslím při krásných zasněžených dnech na horách, s vánoční atmosférou apod. Myslím v šedých, ponurých dnech, když prší a fouká příšerný vítr.

To, proč se nejjeden člověk cítí při sychravém počasí mizerně, není 100% jisté. Je jasné, že pokud se nám kvůli dešti zruší plány na víkend, budeme naštvaní, ale to je zas něco trochu jiného. Tato nejistota vychází spíše ze změny počasí jako takové, bez dalších následků. Ale můžeme pracovat s několika fakty a verdikt si už můžete vytvořit sami.

Tak například, stává se vám často, že jdete po ulici a lidé se na vás usmívají? Mně třeba v podstatě vůbec. Ale když už se to stane, je to určité spíše ve slunném létě než při lijáku se zataženým nebem. No a nejvíce se na mě lidé usmívají v zemích, kde je sluníčko skoro pořád, a nemyslím tím lidi ve stáncích snažící se něco prodat, ale jen běžné kolemjdoucí, kteří ani nemusí být místní. Zkrátka všichni vyzařují dobrou náladu, včetně mě. Je dokonce prokázáno, že pokud je sychravé počasí delší dobu, tělo začne snižovat produkci serotoninu. Také mě napadlo, že když máme nelibivé počasí spojené s prokrastinací a nicneděláním, což může následně způsobit pocit viny, a tím i celkovou psychickou nepohodu, každý další den s podobně nelibivým počasím v nás může vyvolat ty samé pocity, aniž bychom je v ten den stihli jakkoliv jinak zapříčinit. A věděli jste, že existuje i onemocnění, kvůli kterému je člověk přehnaně háklivý na osklivé počasí a podepíše se to na něm i fyzicky?

Ale pojďme být na chvíli pozitivní! Jaro snad přinese větší působení sluníčka

ka a ideálně žádný sníh. Takže konečně přichází čas na všechny ty aktivity, které jsou v zimě většinou nerealizovatelné. Třeba alespoň jednu z nich zkusíte, a zlepšíte si tím tak den nebo se celkově odreagujete.

■ Zkuste nekomfortní jízdu v přeplněném MHD vyměnit za jízdu na kole. Nemusíte se s nikým mačkat v autobuse, můžete v klidu dýchat a ušetříte 5 minut čekání na zastávce. Navíc získáte extra denní pohyb, který určitě na škodu nebudete.

■ Pokud máte rádi pohled na kvetoucí přírodu a konkrétně i kytičky jako já, můžete si nějakou udělat radost, jen tak, sami pro sebe. Ani nemusíte utracet peníze v květinářství, stačí louka a ruce. Pár květin vám jistě prozáří dům a vykouzlí úsměv na tváři.

■ Piknik. Existuje něco lepšího než posezení s kamarády na dece s přítomností jídla?

■ Naučte se trávit čas sami se sebou. Na konci dne máte stejně jen sami sebe, a tak byste se měli naučit si čas strávený sami se sebou užít. Vezměte si nějakou knížku, papír a tužku, učení do školy nebo jenom sluchátka ven a dělejte to, co byste normálně dělali zavření doma, venku. Můžete jít do lesa, k vodě, na louku atd. Je to jedno, hlavně, že si čas se sebou užijete.

Zkuste jaro vnímat jako hezké období a nejenom jako něco mezi zimou a létem. Když si ho užijete, určitě vám uteče rychleji, a čekání na léto tak nebude nekonečné.

text a foto: Kamila Mikešová

„Potagovaný město mi dává znamení, že je tam život.“ říká Jakub Š. alias 8RO-X

Stejně tak, jako za sebou pravěcí lidé zanechávali zpodobě doby v podobě jeskynních maleb, dnes tvůrci graffiti zanechávají svůj odkaz ve veřejném prostoru naší betonové džungle. Kolébkou graffiti se staly v 60.–70. letech ulice New Yorku. Odpověď na otázku, zdali se v dnešní době jedná o zkrášlení ulic či dělání nevzhledného prostoru ještě nevzhlednějším, si, věřím, najde každý čtenář svou. At už ale ke graffiti zaujímáte jakýkoliv postoj, věřím, že Vám tento rozhovor bude minimálně základním průvodcem ve světě s městy plnými prázdných zdí a barevnými spreji v ruce.

Jakub Š., graffiti maker, vystupující na graffiti scéně pod pseudonymem 8RO-X získal za svůj život více jak 20 let praxe v tomto „oboru“. O jeho nynější tvorbě, prvních zkušenostech se sprejováním, či jak se časem změnila možnost tvorby graffiti, se můžete dočíst v následujícím rozhovoru.

Pro úplné porozumění textu přikládáme malý slovníček pojmů:

Piece – jedna graffiti malba

Bombing – nahodilá tvorba většího počtu graffiti na vícero sobě blízkých míst

Grffiti maker – člověk malující graffiti

Tagovat – sprejovat svůj vlastní podpis

Většina lidí nahlíží na graffiti jako na ničení města, jaký postoj k tomu máte vy?

Skutečný graffiti vlastně má kořeny v tomhle „ničení“. Je to o tom, to město, vlaky a všechno další pokrývat. Je to taková hra. To ničení k tomu patří. Někdo třeba dělá ilegální graffiti na opuštěných rozpadlých budovách nebo na betonový zdi támhle v lese, kde to nikdo neuvidí. A vlastně, i když se na to podívám celkově, tak pro mě spousta těch ploch zničená není. Samozřejmě, když někdo v historickém centru pomalu fasády, tak to já bych třeba nedělal, ale taky mi to zas tolik nevadí. Když se člověk podívá na dnešní architekturu, tak je spíše strohá. Dnešním architektům se líbí, když je všechno čistý, bílý, šedý a tak. Žít v takovém prostoru se mi nelíbí. Když někde přijedu

a vidím, že je to tam potagovaný, tak mi to dává znamení, že je tam život a někdo tam žije v okolí. Je to pro mě něco autentického. I když děti třeba napíší na zeď něco ve smyslu „Franta miluje...“, cokoliv. Líbí se mi to a ani mi v tomhle směru úplně tolik nejde o tu vizuální stránku. Pro normální lidi, když vidí ve městě tagy nebo nějaké bombing, tak jim to přijde jako čmáranice, nechápou a řeknou si, že to musí být nějaký blázen. Není se čemu divit, v mnoha případech to dělají lidi, co jsou na drogách, a kolikrát to nemusí být ani extra hezký.

Pamatujete si na moment, kdy jste poprvé vytvořili svůj vlastní piece?

Asi si zhruba pamatuju ty první momenty. To bylo někdy v roce 1996. Možná už předtím jsem něco zkoušel. V týhle době už jsem nějaký graffiti vytvářel.

Kdo nebo co vás k tomu vlastně přivedlo?

Mně se to líbilo, jakože jsem to viděl v nějakých filmech a časáčkách. Vlastně od začátku devadesátých let mě bavil basketbal a právě i taková ta streetová kultura kolem toho. Zaujalo mě to, takže jsem si někdy doma vyzkoušel udělat nějakou grafáčovou skicu. Pak jsem potkal člověka, co se tomu věnoval, hlavně teda jeho starší brácha, a ten mě k tomu přivedl. Byl to kluk, co se tenkrát podepisoval jako Det a jeho brácha byl král budějckýho graffiti. Ten se podepisoval jako Drobe. Měli doma

přímo i spreje a graffiti časáky, takže už věděli, jak se co dělá. Jednou jsem šel s ním a on mi nějaký ty spreje půjčil.

Takže v tu dobu už jste chodili do města?

Jo, to už jsme šli do města, no. Spíš to tenkrát byly nějaký tagy, s tím, že jsem si udělal svůj první piece támhle na starý zastávce nebo tak. Tehdy bylo vlastně ve městě spousta starých šedých baráků a paneláků. Dneska už je toho spousta po rekonstrukci, je to už něco jiného. Jednak je toho spousta v památkové zóně, takže i lidi, co dělají ilegální graffiti na to moc nejdou. Ale zas, když chce v graffiti být někdo vidět, tak klidně udělá i ty nové fasády. Neříkám zrovna památky, ale když je támhle nová fasáda na baráku, co dřív byla šedá, teď je růžová a za chvíli stejně bude špinavá, tak mi to nepřijde jako nic špatného. Ten nevzhlednej veřejnej prostor k tomu láká, takže dřív nebo později na to někdo půjde.

Dalo by se tedy říct, že každý tu podstatu graffiti vnímá trochu jinak?

Částečně jo, ale v graffiti jde právě o to být vidět, mít ty svoje místa. Třeba v tom městě, řekněme, si člověk vybírá viditelná místa a dělá toho co nejvíc. Je to taková hra těch lidí, co se tomu věnují. Následně si toho všimnou další, takže se to snaží přebít. Základ je prostě v tom být vidět a být všude.

Měl jste k tomu takový přístup už od svých začátků?

Ten úplný začátek je takový, že člověk si chce hlavně něco vyzkoušet. Pak vlastně ale začne hrát tu hru čím dál víc, když někdy projíždí autobusem nebo okolo toho chodí a všimá si. Ale spousta lidí k tomu může přistupovat úplně jinak, že začíná třeba s malováním na legální plochy nebo má ambice se s tím dostat k umění. Bombing nebo dělání tagů ve městech není žádnou podmínkou. V době, kdy jsme začínali, třeba legální plochy skoro neexistovaly. A když už nějaká taková zeď byla, tak se ti nechtělo tam sprejovat přes věci od lidí, kteří to uměli, a radši sis našel vlastní místo, i když to třeba nebylo legální. Dnes už děláme i různé workshopy pro děti na akcích, ať už základy dělání skic nebo pak právě malování sprejem. Dnes už i ty rodiče nebo babička to berou z jiného pohledu. Dětem nakoupí spreje, udělají jim nějakou stěnu nebo desku na zahradě či jim zařídí legální plochu ve městě za podmínky, že nebudou malovat ilegálně, a i je v tom podporují. Prostě jsou jiný možnosti.

A není tedy pak škoda, že tu pravou podstatu graffiti nezažijí?

Jsou lidi, co se k tomu třeba pak sami dostanou a táhne je to k tomu. Ale není to pro každého a může to způsobit i dost velký problém. Na základě toho, jestli člověk maluje legálně nebo ne, vlastně vznikají i různé styly písma. Člověk, co maluje ilegálně, získá specifický tvary, malu-

je jedním tahem a získá tak i jiný styl. Při legálním graffiti si člověk může dát načas, dělá to klidně několik dní a i se to podepíše na tom stylu, který pak ve výsledku může i více zaujmout. Často to ale svádí k tomu, to písmo různě deformovat nebo ho překrucovat až mrzačit do šílených tvarů, že už to ani nedává smysl. Za mě je lepší u toho zachovat tu pevnost v základu písma.

Má každé město svůj vlastní styl graffiti?

Částečně vlastně jo. Dříve to bylo vyhraněný víc. Jeden čas existovalo třeba vyložené pražský styl. Budějce měly taky svůj vlastní. Stalo se tak vlivem někoho, kdo s tím stylem začal, a pak se inspirovali další. Pak to třeba způsobovalo, že si policajti mysleli, že to dělá jeden člověk, přitom to dělalo více lidí. V dalších letech se to hodně promísilo, když vznikl internet nebo se začalo cestovat. Lidi si třeba našli svůj oblíbený styl inspirovaný stylem z Francie nebo z Ameriky, kde to vzniklo. Aktuálně jsou to třeba styly původem z Berlína nazývané trash nebo anti style. Jsou to více abstraktní formy.

Jak vypadá vaše současná tvorba?

Co se týče mé vlastní tvorby, tak občas maluju na legální zdi, taky na zakázky a někdy dělám obrazy, ve kterých se to graffiti nějakým způsobem taky objevuje, ale to je spíš moje volná tvorba. Svoje díla jsem již na pár výstavách měl, ale tyhle obrazy tam úplně neženu. Tím, jak dlouho se tomu věnuju, tak mám i svoji komunitu lidí po celých Čechách. Historicky jsem maloval hodně v Praze, kam jezdím pořád. Pak máme svůj umělecký spolek Pro City Art, který byl založený v roce 2021. Jeho členové se již dlouhou dobu věnují činnosti v této sféře, jako např. Urban Art, Hip Hop kultura, breaking, djing, rap, beatbox atd. Společně tvoříme kulturní akce, workshopy a umělecká díla. Dlouhodobějším záměrem je pro nás podpora rozvoje kultury a umění ve veřejném prostoru, vytváření uměleckých děl a plánování kulturních projektů jak ve městě, tak v okolí. Stejně tak podporujeme tvorbu Street art, Mural art, graffiti, obrazů, soch a dalších děl. Skrz komunikaci mezi autory a městskými subjekty připravujeme různé vzdělávací akce, workshopy nebo přednášky. Stejně tak se s tímhle spolkem snažíme sdružovat umělce.

text: Veronika Podlahová,
foto: Jakub Š.

TOMÁŠ ONDŘEJ PILAŘ: Každá nová inscenace je tak trochu mým dítětem

Jihočeské divadlo (JD) se začátkem února stalo oficiálním členem profesionální asociace operních domů a festivalů Opera Europa. V asociaci, jež sdružuje na 215 operních domů ze 43 zemí Evropy, jsou v současnosti zařazeny čtyři další objekty v České republice: Národní divadlo, Národní divadlo Brno, Slezské divadlo Opava a mezinárodní festival Smetanova Litomyšl. O tom, co Jihočeskému divadlu členství přinese a jaká bude nadcházející sezóna, jsme se bavili s uměleckým šéfem opery Jihočeského divadla Tomášem Ondřejem Pilařem.

Jaká byla cesta ke členství v asociaci Opera Europa? Jak to vlastně funguje a co musí divadlo splňovat, aby se mohlo stát členem?

Vstup do asociace Opera Europa považují za radostné završení první etapy proměny operního souboru na konci třetího roku naší spolupráce. Když jsem se na svoji práci pro operu JD připravoval, vytvořil jsem koncepci rozvoje, která zahrnovala jak proměny organizačních struktur souboru, tak i proměnu uměleckého směřování, a v ideálním případě i dosažení evropské excellence. A právě jako takový završující bod této fáze jsem si vytyčil potenciální vstup do asociace Opera Europa. Přijetí do této organizace je podmíněno zejména evropskou dimenzí jednotlivých operních domů a schopností jejich potenciálního strategického partnerství, dalším kritériem je

poté objem činnosti souboru, zejména jeho schopnost udržetelně produkovat nové inscenace. Jsem obrovsky rád, že byla naše žádost o vstup přijata.

Co to pro Jihočeské divadlo znamená? Jaké výhody to přináší?

V první řadě si moc vážím, že jsme díky členství obdrželi statut souboru, který je členem evropské rodiny těch nejlepších operních domů. Naše členství nám v první řadě umožňuje rozvoj vztahů s těmito výraznými uměleckými subjekty, můžeme takto efektivně sdílet naše know how, strategicky se setkávat na konferencích a samozřejmě se nám také otevírají dveře ke koprodukčním spolupracím.

Na které inscenace, co se momentálně připravují, se nejvíce těšíte?

Role šéfa opery mi přináší tu radost, že s každým novým projektem žiji doslova od jeho zrodu a každá nová inscenace je tak trochu mým dítětem a mezi dětmi by rodič dělat rozdíl neměl. V nejbližší budoucnosti nás čeká výzva v podobě uvedení vrcholně romantické opery Samson a Dalila, která oplývá lahodnou melodikou, která jako by prostupovala až do hloubi duše. Hned potom se vrátíme na naše oblíbené letní scény – do Holášovic s nádhernou krojovanou Prodanou nevěstou a před Otáčivé hlediště s velkolepým provedením barokního oratoria Mesiáš. A z podzimní části sezóny nesmím zapomenout zmínit připravovanou světovou premiéru opery Komenský, jejíž autor, dvěma Českými lvy oceněný skla-

datel Jan Jirásek, pro Jihočeské divadlo napsal velmi sugestivní a filmově laděnou partituru.

Máte nějaký profesní sen, který se Vám ještě nepodařilo si splnit?

Páni, snů mám spousta, i když druhým dechem dodávám, že jsem hluboce vděčný za všechny, které se mi už splnily. Nicméně namátkou vybírám tři, které mě napadají jako první.

Protože se dlouhodobě věnuji práci s dětmi, ať již to jsou účinkující, nebo diváci, moc by mě potěšilo, kdybych v budoucnu v opeře některé z nich potkal už s jejich potomky.

Potom mám sen spojený se svým nejoblíbenějším skladatelem, Claudiem Monteverdim, od nějž bych rád uvedl kompletní dochované dílo. Prozatím jsem režíroval Orfeua a Korunovací Poppey, zbývá Návrat Odyssea do vlasti, jeho dvě madrigalové hry a konečně fascinující a mystické Nešpory pro Blahoslavenou Pannu 1610.

No a do třetice je to takové neskromné přání spojené s Jihočeským divadlem. Říkáva se, že člověk je nejšťastnější v časech, kdy o svém štěstí vůbec neví. Tak já o něm právě vím velmi dobře a při spolupráci se zdejší operou zažívám jedno z nejradostnějších období svého života. Tak kéž to tak vydrží co nejdéle a náš soubor je do budoucna nejen profesně co nejlepší, ale zejména ať je bezpečným prostorem pro lidské štěstí.

text: Anna Peclová,
foto: Jihočeské divadlo

DOPIS, KTERÝ SI NIKDY NEPŘEČTEŠ

Někdy se mi úplně ze všeho nejhůř začíná.

Poslední dobou mám pocit, že sedím ve vlaku a někam odjíždím, ale je to jen optická klam vznikající odjezdem vlaku jedoucího v protisměru. Stojíme na místě. Někdy si na tebe vzpomenu a zastavím se uprostřed ulice, abych si připomněla, kam jsem to chtěla jít. Každý den s tebou je sobota ráno a trvá až do chvíle, než zatáhneš závěsy. Pak je tma a ticho. Je toho tolik, co bys měl slyšet, ale já to nějak neumím říct. Hodně lidí se změnilo a hodně věcí se změnilo. Přeju si, aby bylo všechno tak jednoduchý, jako když mi v srpnu děláš snídani, jednoduchý, jako když stojím bosa na studený dlažbě a tobě voní vlasy jako léto a špičky prstů máš růžový od malin. Jako když si hraješ s tou jedinou kudrnou na prstech a na záda mi kreslíš stín, abych se nespálila, protože poctivého nepálí, a kolem nás stojí stromy, stojí kolem nás jako město, a ty už dávno nechodíš domů. Mám chuť tě nakreslit, jen abych tě potom mohla roztrhat.

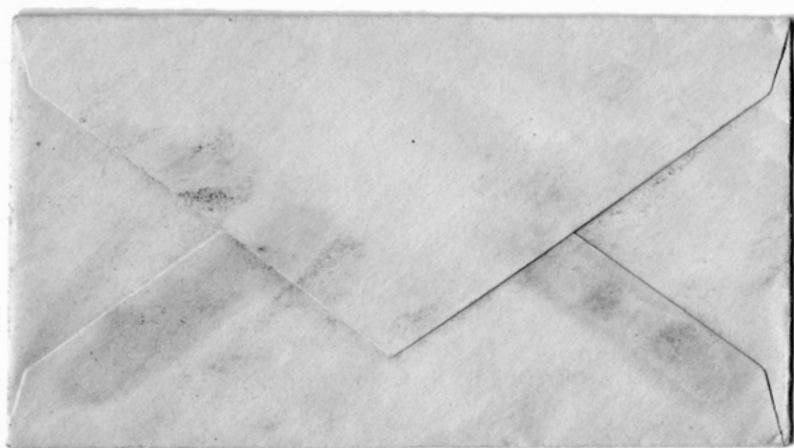
Někdy si přeju, aby mi myšlenky nemusely projít rukama, abych je mohla diktovat jen hlasem, ale myslím, že moje ruce dělají myšlenku myšlenkou. Musím ji na chvíli držet jako kamení nebo vodu nebo svíčku. Plamen. Přemýšlím nad tím, co by se stalo, kdybych otevřela všechna okna na světě a vyvětrala. Představuju si, jak se do každého prostoru dostane vzduch a lidi se zase po dlouhý době nadechnou. Ležím v posteli a je mi hrozná zima na nohy.

Pamatuju si, jak jsi říkal, že by ses se mnou rád podíval do Jižní Ameriky, projít si Camino de los Siete Lagos, jak bys pil ještě víc kávy a měl ještě víc unavený nohy, jak jsi řekl, že bys chtěl, aby se čas na chvíli točil kolem toho, kolik lidí se na mě za den usměje. Jediný úsměv, na kterým kdy bude záležet, je ten tvůj. Někdy si představuju, že ti

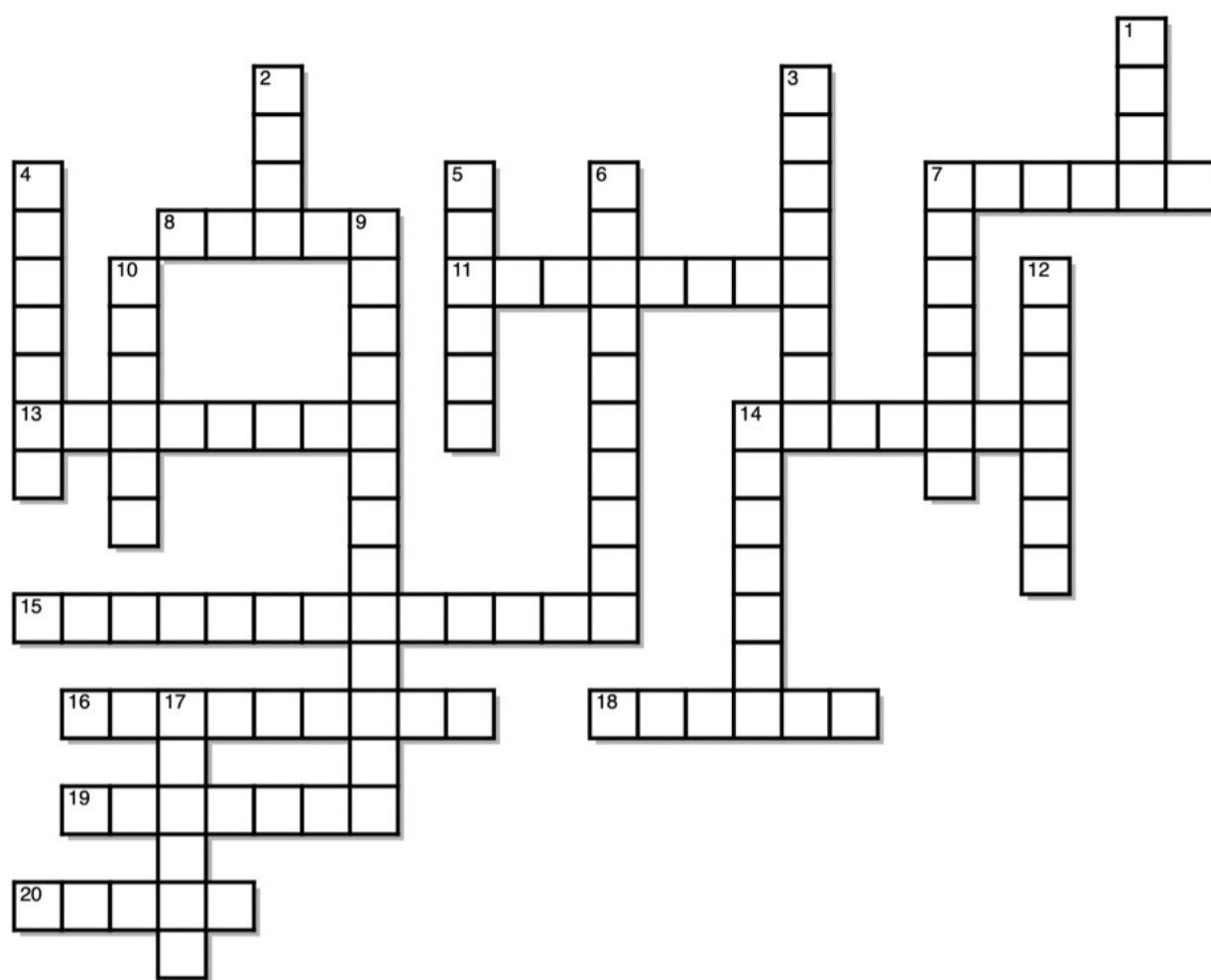
všechny ty dopisy pošlu, jako hejno tažných ptáků, a ty budeš zrovna někde pryč, daleko, třeba někde v horách, vítr ti bude česat vlasy a budeš všechny ty dopisy číst, dokud hladiny všech sedmi jezer nespolknou poslední paprsky světla. Pamatuju si, jak jsi řekl, že bys chtěl, aby se ti moře přelilo do dlaní, to když jsme spolu leželi na chatě u rybníka a slunce nám žehlilo peřiny na balkoně. Představuju si, jak ti na tvář kreslí obrázce tenký větvičky bříz, jak ti kůže do konce léta ztmavne do odstínu karamelu. Hrozně moc bych se tvoji kůže chtěla dotknout, jen abych věděla, že jsi ještě pořád z masa a kostí, aspoň napůl, aspoň docela, že jsi aspoň do konce měsíce, aspoň dokonce. Už dlouho jsme se neviděli. Hrozně často nad tebou přemýšlím, víš. Říkám si, co děláš a kde jsi a jak na tom jsi. A co tě zrovna zaměstnává. Co se ti honí hlavou těsně předtím, než usneš. A co tě ráno napadne, když si vaříš čaj.

Dopisy. Mohl bys mi poslat slova? Trochu sebe, včerejší den? Cokoli, čeho bych se mohla chytit? Otevíráš je obálku po obálce a usmíváš se přesně ve chvíli, kdy mě z mých slov slyšíš, zase na chvíli ochutnáváš můj hlas na jazyku, jako bychom si ještě mohli něco říct. Nejhorší slova jsou teď ta, co jsem ti neřekla, a teď už je jen marně hledám. Nejhorší odpovědi byly ty, na který jsem ještě neměla otázku. Představuju si tě, jak jsi někde hrozně sám, a tak si ty dopisy necháš, ne protože bys je kdy chtěl číst znovu, ty nejsi ten, co si otáčí nůž v ráně, ale necháš si je, protože tě hřeje, že si na tebe někdo vzpomene tak jako já. Když si na něco vzpomenu, udělám z toho úplně jiný příběh, aby ostatní nepoznali, že mluvím o nás dvou. Někdy jsme totiž strašně sami v tom, jak se postrádáme.

text: Barbora Nosálová,
foto: kindpng.com

Ahoj! Pro březnové číslo jsem si pro vás připravila menší interaktivní činnost. K jaru neodmyslitelně patří Velikonoce, a tak co jiného než menší kvíz o nich. Nebojte, není to nic složitého. Přeji příjemnou zábavu!

VODOVODOROVNĚ

- 7 – Co symbolizuje zimu, nemoci a vše, co lidem škodí, včetně smrti? Hází se do vody nebo se páří.
- 8 – Kdo vstal z mrtvých?
- 11 – Co je to „pamihod“ nebo „šmigrus“?
- 13 – Co slouží ženám a dívkám o Velikonočních jako odměna pro koledníka?
- 14 – Druh zdobení vajíček, nejčastěji pomocí cibulových slupek.
- 15 – Na který den „odlétají zvonky do Říma“?
- 16 – Co značí v náboženství obnovené spojení ducha a těla nebo přivedení někoho ze smrti do života?
- 18 – Jak se nazývá velká kostelní svíce?
- 19 – Mladá se používá jako přísada do nádivky.
- 20 – Toto pečivo se peče na Zelený čtvrtek. Motá se do tvarů smyčky z provazu nebo zamotaného písmena S.

DOLŮ

- 1 – Jaká brukvovitá rostlina symbolizuje hřebíky či hořkost utrpení Krista?
- 2 – Počátek tohoto posvátného a světového symbolu nacházíme v nářadí k roznecování ohně.
- 3 – Který nástroj nahrazuje svým zvukem zvonky?
- 4 – Co se používá jako symbol pro palmové ratolesti, kterými vítali obyvatelé Jeruzaléma přicházejícího Krista?
- 5 – Jak se nazývá činnost, při které je potřebná pomlázka a dochází k násilí na ženách?
- 6 – Na tento den se neslaví mše svatá ani nejsou povoleny pohřební obřady.
- 7 – Který z tradičních velikonočních pokrmů je spojován s Božím hodem, tj. velikonoční nedělí?
- 9 – Na tento den se tradičně vymetají komíny.
- 10 – Jeden z nejdůležitějších a nejstarších židovských svátků.
- 12 – Tento tvor přináší dětem vajíčka, nejlépe čokoládová.
- 14 – Jaký pokrm slouží jako význam oběti Ježíše Krista?
- 17 – Jak se nazývá nejstarší z chlapců, kteří chodí řehtat?

text: Karolína Soukupová, foto: puzzle-maker.com

Zmizení holčičky Madeleine McCann – po 16 letech se možná našla

Jako velký zločinožrout jsem se rozhodla Vám představit jednu z největších hrůz každého rodiče, a to zmizení vlastního dítěte, v tomto případě holčičky Madeleine McCann, která zmizela beze stopy.

V květnu roku 2007 se rozhodla britská rodina s přáteli a jejich dětmi vyrazit na dovolenou do portugalského letoviska v Algarve Praia de Luz. Všechno se stalo během jednoho večera, tedy 3. května 2007, kdy se všichni dospělý rozhodli, že si zajdou do nedaleké tapas restaurace, která se nacházela pouhý kousek od apartmánů, kde tito rodiče už poněkoliakrát nechali spát samotné všechny své děti. Vždy po nějaké době šel jeden z rodičů zkontrolovat apartmány, jestli všechny děti spí, když však šla zkontrolovat děti Madeleine matka Kate, přivřela dveře, které však průvan úplně zabouchnul. Když je poté otevřela, uviděla otevřené okno a prázdnou postel, kde Madeleine spala.

Po celém letovisku vypukla pátrací

akce, hledali jak hosté, tak i personál, ale jako by se po Madeleine slehla zem. Našel se pouze jediný svědek, a to přítelkyně rodičů McCannových, která tvrdila, že viděla ve čtvrt na deset muže, který nesl v náručí dívku ve věku asi tři let, která na sobě měla pyžámko a spala.

Hned další den se do letoviska sjelo spousta novinářů a zmizení holčičky se stalo velkým bohem v médiích. Bylo založeno konto na podporu vypátrání Madeleine, kam přispívala spousta lidí, dokonce i J. K. Rowlingová. V televizi vystupovali britští premiéři, ministři, nosila se trička s nápisy „Bring Madie home“ a ve Velké Británii se případ stal velice sledovaným. Rodičům byl propůjčen i tryskáč, aby s ním mohli létat po světě a rozhlašovat tento případ, aby se na Maddie nezapomnělo, aby udrželi povědomí v lidech, že se holčička stále hledá.

Po několika měsících se do vyšetřování pouští novinářka, která nachází ve výpovědi rodičů spousta

chyb, které do scénáře tehdejšího večera správně nezapadají. Rodiče se tedy stali jedni z podezřelých. Byl přivolán odborník se cvičenými psy na hledání mrtvých těl. Pes se rozštěkal v apartmánu, kde žili McCannovi, a pak dále v jejich pronajatém autě. Po roce však bylo vyšetřování v Portugalsku ukončeno, rodiče byli zproštěni viny a vrátili se domů.

Až v červnu roku 2020 němečtí kriminalisté označují možného únosce, Němce Christiana Brücknera, který se v době zmizení Madeleine potuloval v Praia de Luz. V tu dobu seděl už za znásilnění a mučení seniorky právě v okolí Praia de Luz. Poté byl dále obviněn za vloupání do letovisek, znásilňování několika žen i dětí od šesti do dvanácti let. Brückner jakékoliv obvinění popírá, avšak podle jeho bývalých přítelkyň je nazýván lidskou zrůdou, a dokonce jim i řekl, že moc dobře ví, co se Madeleine stalo.

V posledních dnech se internetem šíří profil dívky, která o sobě tvrdí,

že by mohla být ztracenou holčičkou. Tato dívka pochází z Polska a podle ní má spousta znaků a podezřelých věcí ze svého života, které jí napovídají, že by právě ona mohla být Madeleine. Na stopu přišla při jednom rozhovoru s babičkou. Z jejího dětství nemá žádné fotky a jediné, co si pamatuje, jsou záblesky, jak si jako malá hraje na pláži. Neexistují ani žádné fotky její matky,

když byla těhotná, a když se rodičů na cokoli zeptá, tak odmítají odpovídat. Prosila i o DNA testy, ale to jí rodiče jednoznačně zavrhlí. Polka Julia Wendellová tvrdí, že má stejnou skvrnu v oku jako Madie, na noze stejnou pihu a že má stejné rysy v obličeji. Co ale nesedí, je rozdílný věk. Julii je dvacet jedna let, ale Madie by bylo v tuto dobu pouhých devatenáct.

Julia prosila lidi skrze sociální síť o pomoc, aby jí pomohli se dostat k McCannovým, což se jí podařilo. Podařilo se jí vyjednat DNA testy, na které se teď čeká, než se uskuteční. Julia se stala terčem útoku, přicházely jí výhrůžky smrti a na její hlavu byla dokonce vypsaná i odměna. Její případ zaujal soukromou detektivku Fiu Johanssonovou, která jí poskytla azyl v USA.

To, jak to se zmizelou holčičkou dopadlo či dopadne, už si můžeme jen sami domýšlet, avšak vždy můžeme doufat a věřit.

text: Magdaléna Budínová,
foto: ndmais.com

Kocour v botách: Poslední přání – Proč by druhý díl známého animáku měl vidět každý?

Kocour v botách – velice populární animovaná postava, která se původně objevila ve filmové sérii Shrek od společnosti DreamWorks a v roce 2011 dostala poprvé prostor ve svém samostatném filmu, se na konci minulého roku vrátila po jednácti letech na plátno ve filmu Kocour v botách: Poslední přání.

Ačkoliv se jedná o druhý díl, příliš na svého filmového předchůdce v rámci děje nenavazuje. Co však zůstalo stejné, je přirozeně postava samotného Kocoura namluveného podmanivým charismatickým hlasem herce a zpěváka Antonia Banderase. Antonio Banderas se ke Kocourovi hodí o to víc, že v minulosti hrál postavu mistitele Zorra, který má velice podobné životní poslání a charakterový profil jako Kocour. Přestože jsem spíše „tým originál“, musím ocenit zdařilý český dabing v podání Aleše Procházky. Jistotou je také Čiči Tlapička, Kocourova milá, díky níž se Kocour v průběhu filmu stane méně do sebe zahleděným.

Co s jistotou ihned zaujme diváko-

vo oko, je opravdu pozvednutá grafická stránka animáku. Od minulého dílu se samozřejmě technické možnosti ještě rozrostly a DreamWorks prokázaly, že toho umí využít. Zprvu mě při sledování zarazily části, které působily jaksi komiksově či ve stylu japonského anime, každopádně jsem si na ně rychle zvykla a ve výsledku umocňovaly atmosféru určitých částí filmu a byly velice zábavné na koukání.

Dějově je film také rozhodně zajímavější než díl první, a to zejména díky velkému počtu záporných postav, které jsou ovšem všechny výjimečné a jiným způsobem zábavné. Vše začíná „klasickým kocourovským momentem“, ve kterém hrdinsky zachraňuje městečko před zuřivým obrem. Jelikož byl Kocour vždy velice lehkomyšlný a nevážil si svých devíti životů, ani si neuvědomuje, že právě ztratil svůj předposlední život. Později se v hospodě setkává s cizincem – děsivým vlkem s rudými očima – který mu ihned neodhaluje svou pravou identitu. Myslí si o něm, že je to pouze další lovec odměn (na Kocoura je

jako na psance dlouhodobě vypsána vysoká odměna). Ten mu však připomíná, že už má Kocour pouze jediný život, a když o něj Kocour v souboji málem přijde, dostane takový strach, že se rozhodne své nebezpečné povolání pověsit na hřebík.

Od této chvíle až do úplného závěru, kde se znovu tyto dvě postavy utkávají, si prochází Kocour osobnostní proměnou, kdy se z arogantního a prchlivého egoisty stává skromnější a více se zajímá o druhé. Snímek se tak velice vtípně zabývá komplexnějšími problémy, než na jaké jsme u animáků běžně zvyklí.

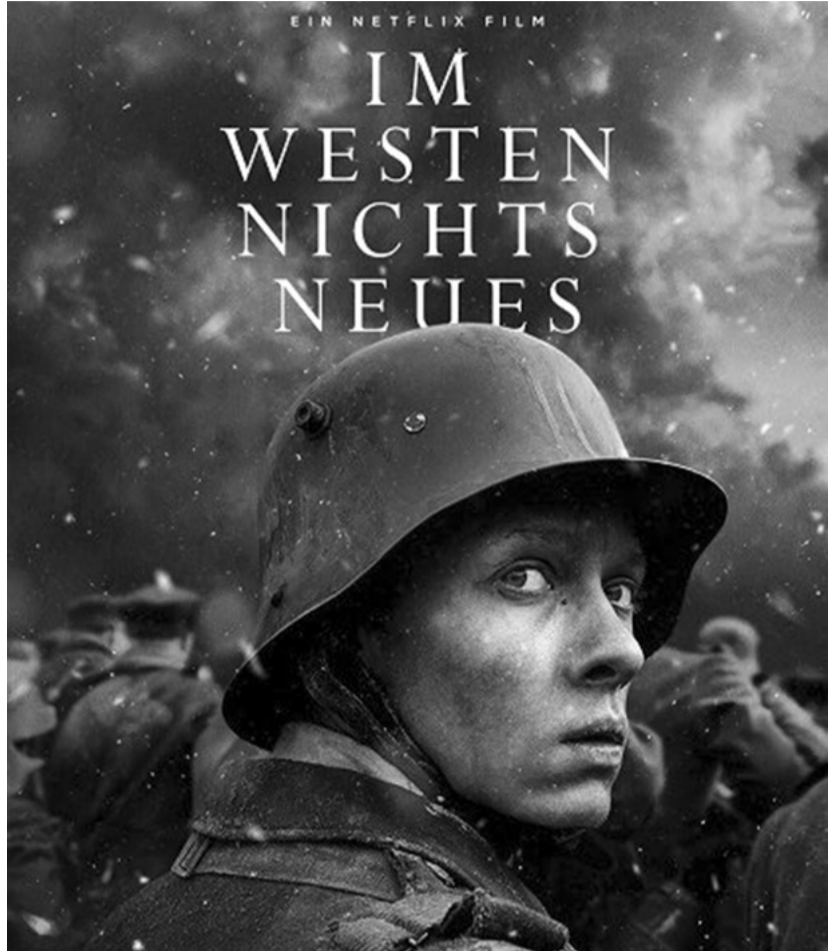
Nadějí úniku z jeho panického strachu ze smrti nalézá v legendě o Hvězdě přání, která by mu mohla navrátit ztracené životy. Není však jediný, který o ni usiluje. Jeho, Čiči Tlapičku a jejich nového společníka Psa totiž pronásleduje hned několik skupin, které chtějí Hvězdu přání pro sebe.

Celý film provází četná narážky na jiné filmy či pohádky; víceméně každý odhalí narážku na Zaklánače hned v podtitulu „Poslední přání“ a těžko by někomu unikla inspirace záporáků ve známých pohádkách.

Tento animák dokázal to, o co se pravděpodobně snaží většina filmů z tohoto odvětví – pobaví se u něj celá rodina. Zároveň rozhodně není povrchní a ve všech ohledech v mých očích předčil první díl. Určitě si proto Kocoura pustím znovu a vám doporučuji, abyste neváhali a pustili si ho také.

text: Lucie Procházková, foto: ČSFD

Podařilo se Netflixu úspěšně adaptovat Remarquovo dílo, nebo je nové zpracování románu Na západní frontě klid jen nicneříkající řezbou?

„První granát, jenž dopadl, zasáhl naše srdce.“ Čtenářovo srdce zase zasáhl tragický příběh Paula Bäumera, který citlivě, avšak s neobyčejnou silou vypráví Erich Maria Remarque na stránkách svého nejslavnějšího románu Na západní frontě klid. Proto když se loni objevily první trailery k novému filmovému zpracování, pod které se poprvé podepsalo Německo jakožto Remarquova domovina, byla jsem plna očekávání. Ta však byla po zhlédnutí samotného filmu rozcupována podobně jako mé první pokusy o krásnou literaturu.

Pakliže je něco, co by se dalo vyzdvihnout, pak určitě celkový vizuál filmu. Ten je propracovaný, na kostýmech si dali tvůrci záležet a drsná, monotónní hudba vytváří stísněnou, depresivní atmosféru. Na to, aby si divák udělal obrázek o podobě prvoválečných zákopů, je Na západní frontě klid model 2022 dobrá volba. Nicméně ani sebelepší vizuál nemůže sám o sobě „utáhnout“ bezmála dvouhodinový film, ve kterém značně pokulhává příběh.

Hned na začátku můžeme sledovat blíže nespecifikovanou bitvu, kde kulky sviští kolem uhlákových helem o sto šest a umírá jeden voják za druhým, načež jsou padlý odebrány uniformy, které jsou vyprány a vyspraveny, aby mohly být nasazovány novými branci do armády. To je asi nejsilnější moment filmu, kdy si divák uvědomí, že 1. světová válka fungovala jako jedna obrovská mašinerie.

Poté nás již děj seznamuje s hlavními postavami, tedy Paulem Bäumerem a jeho přáteli Albertem Kroppem a Tjadenem Stackholetem. Ti si v hale gymnázia vyslechnou plamenný projev ředitele a pak hajdy rovnou na frontu. Filmaři úplně vypustili část příběhu pojednávajícího o výcviku nováčků, tudíž se okradli o dokonale příležitost nechat mladičké idealisty s nejasnými představami o skutečných bojích na frontě vyprofilovat se. A tak to vlastně zůstane po celou dobu filmu.

Ani jeden z hlavních protagonistů (čili Paul Bäumer a Stanislaw Katczinsky) nemá alespoň hrubé charakterové rysy – oba slouží spíše jako kulisy již zmíněného vizuálu, na nichž se vrství postupně ulpívající nánosy bláta v různých odstínech hnědé. V tomto bodě začíná být film značně utahaný, jelikož si ani k jedné z postav nenacházíte jakoukoli citovou vazbu, a příběh se proto vleče. Vlastně si už v polovině celkové stopáže říkáte, kdy už všichni konečně umírou a budete si moct pro změnu přečíst titulky. Když nakonec scénaristé nechají postavy umírat, již vás ani

moc nepřekvapí, že to nijak nedojímá. Mě osobně fakt, s jakou netečností jsem smrt některých vojáků přijala, do značné míry frustroval, protože mám do teď v živé paměti, že skon obou postav jsem při čtení románu s těžkým srdcem oplakala.

Mezi sled bitev, dobývání zákopů a proudění hektolitru krve v lazaretech vám tvůrci navíc (a bůhvíproč) cpou druhou dějovou linku zabývající se vyjednáním příměří v Compiègnském lese. Ta měla pravděpodobně zdůraznit paradox celé situace, kdy mocní sedí u stolu s plnými tácy jídla, zatímco na frontě denně umírají tisíce mužů. Bohužel tuto část nezachránil ani jindy excelující Daniel Brühl. Celé vyjednávání, které ve skutečnosti zabralo dlouhé měsíce, pak ve filmu vyzní jako pár dní, kdy si Francouzi arogantně nadiktují podmínky, jež Němci nakonec se sklopenými ušima podškrábnou.

Celkově se tedy dá říct, že na detailně vypracovaných záběrech těžko nacházíte alespoň útržky jakéhosi příběhu, který se však co chvíli ztrácí v záplavě mrtvých těl, krvavých obvazech a zablácených zákopech, aby nakonec definitivně shořel uprostřed bojové vřavy obklopen tanky a plamenotvory.

Filmové zpracování se samozřejmě nemusí držet literární předlohy na sto procent, ale když už se odkazuje na tak proslulé dílo, jako je právě Na západní frontě klid, mělo by si zachovat přinejmenším hlavní odkaz. Tím je v tomto případě osud takzvané ztracené generace a také důraz kladený na výjimečné přátelství, které v zákopech vzniklo. Bohužel, z počínu režiséra Edwarda Bergera nevyznívá ani jedno ze zmíněných. Přesto nemusí Netflix házet flintu do žita! Jeho Na západní frontě klid ovládlo filmové ceny BAFTA 2022, když proměnilo 7 ze 14 nominací, a to včetně ceny za nejlepší film nebo nejlepší adaptovaný scénář. K tomu mohu snad jen dodat, že členové Britské akademie filmového a televizního umění samotný román pravděpodobně nikdy nečetli. Za sebe tedy říkám, že filmové zpracování roku 2022 vyrvalo příběhu Na západní frontě klid srdce i duši a náročnějšímu divákovi se postaralo o pocuchané nervy.

Vše, co zde bylo napsáno, jest samozřejmě do značné míry názorem subjektivním, a myslí-li si o filmu kdokoli něco jiného, hněvat se nebudu. Koneckonců, jestli nevíte, co s volným večerem, koukněte na film také a posudte jeho kvality sami.

tex: t Patricie Horová, foto: ČSFD

Modelové zasedání institucí EU v Brně aneb jaké to je, stát se na čtyři dny politikem EU?b1

Zajímalo vás někdy, jaké to asi je, být poslancem Evropského parlamentu nebo jak funguje zasedání Rady EU? Přemýšleli jste nad tím, jak se vlastně projednávají různá nařízení a směrnice, jak předkládat pozměňovací návrhy či co mají tyto dva orgány v kompetenci? Odpovědi na vše zmíněné a mnohem více nabízí skvělý vzdělávací projekt Rozhoduj o Evropě – Staň se na den tvůrcem evropské politiky, na který jsem se letos na konci ledna vydala.

Akce probíhala celé čtyři dny od 26. ledna do 29. ledna a vše se odehrávalo v prostorách čtyřhvězdičkového hotelu Vista v Brně. Samotné akce v Brně předcházelo první kolo projektu Rozhoduj o Evropě – regionální semináře, které probíhají jak v Česku (třináct), tak na Slovensku (čtyři) a jsou financovány z Evropské unie.

Ty trvají vždy pouze jeden den a účastníci dostanou dopředu dokument, který obsahuje jednodušší zpracované nařízení/směrnici, kterou se v současnosti zabývá (či v nejbližší době bude zabývat) Evropská unie. Byli jsme rozřazeni buďto do Evropského parlamentu do různých frakcí, anebo do Rady EU, kde studenti zastávají určité země. Já jsem na regionálním semináři zastávala pozici v Evropském parlamentu, a to konkrétně ve frakci Zelených.

Na základě přiřazených pozic jsme také dopředu dostali svá stanoviska k projednávané agendě. Moje frakce například se směrnicí souhlasila, měla k ní však drobné výhrady, a mým cílem tak na regionálním semináři bylo podat pozměňovací návrh, který by provedl kyžené změny. Dalším velkým úkolem je poté pokusit se přesvědčit ostatní, aby můj návrh odhlasovali. Pokud Evropský parlament pozměňovací návrh skutečně přijme, práce ještě bohužel nekončí. Na společném zasedání s Radou EU, která také přijala různé pozměňovací návrhy k projednávané směrnici, musíme najít kompromis a mým hlavním cílem je samozřejmě, aby se odhlasoval můj zájem.

Z regionálních seminářů vždy vyjdou dva vítězové (jeden z Parlamentu a jeden z Rady), které vyberou organizátoři celé akce ze společnosti EUTIS. Ti mimo přípravování všech akcí také radí s předkládáním pozměňovacích návrhů a řídí zasedání EP i Rady z pozice předsedy a místopředsedy. Vítězové ze všech regionálních seminářů (mezi kterými jsem byla i já) automaticky postupují do dalšího kola modelového zasedání v Brně, o kterém jsem se zmiňovala v úvodu.

Toto kolo bylo celé financováno z projektu Erasmus+ a bylo o nás opravdu skvěle postaráno. Akce ze zúčastnilo dohromady asi padesát účastníků z Česka a Slovenska, proto se akce konala právě v Brně. Jízdné tam i zpátky jsme měli proplacené, stejně jako pobyt v hotelu a veškeré jídlo. Hlavním bodem programu bylo modelové zasedání Evropského parlamentu a Rady EU ohledně nařízení, kterým se stanoví společný rámec pro mediální služby na vnitřním trhu (Evropský akt o svobodě sdělovacích prostředků).

Tentokrát jsem chtěla vyzkoušet i druhou instituci, takže jsem zasedala v Radě EU, a to jako francouzská ministryně. Stanoviska, která jsem obdrželi, se snaží být co nejvěrnější realitě, je však nutné podotknout, že to v rámci soutěže některé účastníky zvyhodňuje, protože mají jednodušší pozici na podávání návrhů než jiní. Navíc tam očividně jezdí hlavně studenti, kteří už se v minulosti podobných simulací zúčastnili, protože se vždy hned chopili slova a přesně věděli, jak postupovat a jak prosadit svá stanoviska. Ve chvíli, kdy jsem se sotva začala rozkoukávat a připravovat svůj „pozměňovák“, už předseda na zasedání vyhlásil STOP stav, protože návrhů na jedinou přišlo asi třicet a bylo by nemožné je všechny v našich časových možnostech projednat.

Tomu se myslím dalo trochu zamezit, kdyby na samotná jednání bylo vyhrazeno více času. Za všechny čtyři dny jsme totiž hlavními strávili pouze necelých deset hodin.

Na druhou stranu mi to tolik nevadilo, protože mnohem zajímavější a přínosnější se pro mě staly jiné části programu jako například panelové diskuze, debaty a workshopy. Nejvíce jsem ocenila panelovou diskusi na téma dezinformace s nesmírně zajímavými hosty. Online se s námi spojil Bohumil Kartous z Českých eřů, přítomná byla Veronika Krátká Špalková,

analytička z Bezpečnostního centra Evropské hodnoty a také Tomáš Křišťák z Gerulata Technologies. Mohli jsme se jich jako odborníků ptát na cokoli, co nás ohledně tohoto téma napadlo, a takovouhle příležitost nedostanete každý den.

Velice jsem si vážila toho, že nás přijeli v rámci diskuze navštívit i opravdoví čeští europoslanci – Markéta Gregorová (Piráti) a Tomáš Zdechovský (KDU-ČSL). Ačkoliv třeba s Tomášem Zdechovským nejsem názorově většinou v souladu, musím uznat, že je to opravdu odborník například na boj s terorismem a bylo moc zajímavé poslouchat jeho názory a moct se ho ptát.

Organizátorům bych chtěla vzdát hold zejména za perfektně vymyšlený a na hosty bohatý program. Ocenit bych chtěla také vyhrazený čas pro odvolení, protože se v termínu projektu konalo druhé kolo prezidentských voleb a většina účastníků již byla plnoletá. Nakonec samozřejmě nemůžu nezpomenout naprosto vynikající jídlo z restaurace hotelu Vista a krásné ubytování.

Musím uznat, že to celé byla velice zajímavá zkušenost, která mě v mnoha ohledech obohatila. Nejdůležitějším bodem pro mě byli hosté a odborníci, každopádně jsem potkala i inspirativní, podobně smýšlející vrstevníky z Česka i Slovenska. Navíc nám organizátoři po akci vydali vlastní certifikát Youthpass, který slouží k dokumentování a uznávání výsledků učení dosažených v projektech programu Erasmus+ a Evropského sboru solidarity. Každý si tam zaznamená, co se za dobu projektu naučil a tento certifikát může být velice přínosnou přílohou například k přihlášce na vysokou školu či k životopisu. Pokud tedy budete mít příležitost, rozhodně se nebojte a na akci Rozhoduj o Evropě jeďte, i kdybyste se neměli v rámci zasedání příliš aktivně zapojovat.

text a foto: Lucie Procházková

Válka v Evropě: ruská invaze na Ukrajinu, rok poté

Výbuchy v dálce, záblesky na obloze. Kvůli opotřebených sirén. Telefony zahlcené zprávami od příbuzných a přátel. Tak se 24. února 2022 probudila Ukrajina do dne, který se zapsal do historie jako začátek největší vojenské agrese v Evropě od 2. světové války.

Stejně jako většina z nás, nemohl jsem uvěřit tomu, co se stalo. Rozhozen brzkým vstáváním na nultou hodinu jsem sledoval Michala Kubala, jak s ustaraným výrazem představoval v ranním vysílání mapu Ukrajiny. Byla poseta místy, kde Rusové zaútočili. Měsíc rozzařoval ranní oblohu před rozbřeskem a pracovní den pozvolna začínal se všedností sobě vlastní. Ani útok jaderné velmoci na suverénní stát, pouhých pár set kilometrů od nás, přece jen nic nezměnil na našich rozvrzích a kalendářích. Bylo však jasné, že se stalo něco velmi vážného – do Evropy se vrátila válka.

Ruská invaze na Ukrajinu ovlivnila řadu lidských osudů a mnoho z nich ukončila. Vstoupila do našich životů, ať už přílivem ukrajinských uprchlíků do naší země, či mnohými ekonomickými dopady. Uvrhla náš stát do největšího ohrožení od sametové revoluce a potvrdila, jak důležitá jsou naše členství v NATO a Evropské unii. Pojďme se ohlédnout za rokem, který výrazně ovlivnil chod dění nejen u nás, ale na celém světě.

Otevřenému ruskému útoku na Ukrajinu předcházely události roku 2014, kdy Rusko anektovalo poloostrov

Krym a vyvolalo separatistické hnutí v oblasti Donbas na východě Ukrajiny. Ve stejném roce se Ukrajina demokratizovala a začala se orientovat směrem na Západ. I kvůli tomu ruský prezident Vladimir Putin invazi v roce 2022 nařídil, zřejmě bez větší konzultace s experty.

Spoléhal na to, že Ukrajinci nebudou klást ruským vojskům odpor a Ukrajina se dostane pod ruskou okupaci tak rychle, že Západ nestihne reagovat. Představitelé ruského státu počítali s rychlým převzetím moci: důstojníci si zabalili slavnostní uniformy na vítěznou přehlídku, někteří oligarchové si již před invazí koupili v Kyjevě byty. Jak se ale rychle ukázalo, Rusko se přepočítalo.

Ukrajinský prezident Volodymyr Zelenskij, společně se svou vládou, odmítl odejít z Kyjeva a z Ukrajiny. Sjednotil ukrajinskou společnost, která začala klást souvislý a odhodlaný odpor. Ukrajinská armáda využila příhodné situace a ušetrila ruské armádě velké ztráty, byť za cenu těch vlastních.

Západní země se navíc jasně postavily za Ukrajinu: začaly ji významně vojensky i ekonomicky podporovat, uvalily sankce na Ruskou federaci. Ukrajina samotná se přiblížila členství jak v Evropské unii, tak i NATO. Rusko se ve svém tažení setkalo s otevřenou podporou pouze od nedemokratických režimů, jako jsou Bělorusko, Írán či Severní Korea.

I přes toto všechno ruská invaze

pokračuje, přičemž ruská vojska kornají opakovaně, cílené útoky na civilní cíle. Napadení Ukrajiny vyvolalo silnou uprchlickou vlnu; své domovy byla nucena opustit čtvrtina populace této země. V oblastech okupovaných Ruskem dochází k únosům dětí, sexuálnímu násilí, omezování lidských práv, mučení a zabíjení civilistů.

Tváří v tvář ruské brutalitě se ale Ukrajincům daří svou zem bránit a ruské okupanty z velké části vytlačili. Dokázali se postavit druhé největší armádě světa a vedou s nimi v mnoha ohledech vyrovnaný boj. Dostalo se jim hluboké podpory od západních zemí včetně České republiky – česká pomoc Ukrajině se řadí k těm největším a Češi projeví vůči Ukrajincům nebyvalou solidaritu.

Je někdy těžké zorientovat se v záplavě válečných záběrů, které se k nám dostávají v nevidané míře z obou stran. Mnohdy z nich mrazí, zejména když člověk vidí, že města, kde ruští okupanti zanechali stopy svého vraždění, nejsou moc odlišná od těch českých. Není těžké si představit, jak by takové boje vypadaly i v našich domovech.

Válka zuří pouhých pár set kilometrů na východ od nás, ruská informační válka navíc zasáhla náš stát napřímo, zejména během letošních prezidentských voleb. Ruští propagandisté i politici dávají najevo, že své válečné tažení nehodlají jen tak ukončit, a jejich ambice zdaleka nekonečí na Ukrajině.

Na Ukrajině se nebojuje jen o bezpečnost a samotnou existenci ukrajinského státu, ale také za hodnoty celé-

ho západního světa – za demokracii, za vládu práva, za svobodu. Tímto bojem Ukrajinci i celý západní svět dávají najevo, že ruské pokusy o nadvládu nad sousedními státy nebudou tolerovány.

I proto nesmíme od války na Ukrajině odvracet oči a musíme v podpoře bránící se Ukrajině pokračovat. Je třeba zmínit, že nás takový postoj již stál a bude stát jistou částku – ekonomické dopady sankcí vůči Rusku zasáhly i nás. Pokud však Ukrajině nepomůžeme, je vysoce pravděpodobné, že svou daň zaplatíme i tak – jenže ne v penězích, ale v životech.

Putin spoléhá na postupnou únavu západních států a jakousi „eventuální výhru“, i za cenu katastrofálních ztrát. Mezitím v ruských silách na Ukrajině roste rivalita mezi jednotlivými bojujícími složkami, která přerůstá i do vysokých pater ruské politiky. Rusko sice nadále má značné zdroje na své válečné tažení, ale jeho taktiky se v mnohých ohledech projeví jako neefektivní, až diletantské.

Setkání Zelenského s různými státními činiteli, včetně amerického prezidenta, však svědčí o silné vůli Západu Ukrajinu v její obraně podporovat, a to i moderními zbraněmi. Ať se válka vyvine kterýmukoli směrem, jedna věc bude vždy platit. Pokud Rusko přestane bojovat, válka skončí. Pokud Ukrajina přestane bojovat, Ukrajina přestane existovat.

text: Jakub Justin, foto: Leo Correa

TISKÁRNA
& KREATIVNÍ GRAFICKÉ STUDIO
POSEKANÝ

Tiskárna z Lannovky...

Nejrychlejší tisk!
Ráno zadáte - odpoledne vyzvednete.

Nejvyšší kvalita!
Věrné barvy vč. prémiových papírů.

Výhodné ceny!
S námi vždy ušetříte. Čas i peníze.

Zpravodaje, brožury, letáky, skládané letáky, samopropisy, potisk obálek, vizitky, bloky, kalendáře, desky s chlopní, výkazy, knihy, samolepky, velkoplošný tisk, plachty, rollupy a další...

Tel.: 602 177 947

www.posekany.cz

POSLEDNÍ SLOVO

původního přepisu kvůli autenticitě). A podobně – a mnohdy s mnohem větší vulgaritou a horší úrovní češtiny – i každému, kdo se snaží racionálně argumentovat. Hrdinou tu je ředitel školky a základky z Troubek, paní učitelka ze základky Na Dlouhém Lánu či děkan VŠE, zloumem pak předseda vlády, „Brusel“, USA, mluvčí Českých elfů a vůbec všichni „ukronacisté“.

Jeden by řekl, že s příchodem jara si všichni oddychneme, že se nenaplnila drastická vize umrzlé Evropy z tklivé písně „Zima bude velká“, kterou se pokusil ruský Gazprom zaútočit na žebříčky evropských hitparád, zatímco utahoval kohoutky s plynem.

Jeden by řekl, že poslové špatných zpráv zvěstující apokalypsu přiznají svůj omyl a poplácají po zádech „Brusel“ a vlády členských států, včetně té naší, že tažením za jeden provaz (tedy až na orbánovské Maďarsko) to zvládli a z letitého většinového dodavatele „tepla“ se vydírající ruský medvěd stal polovičním – a to jen během několika měsíců! – s výhledem na jeho další a další miniaturizaci až do podoby pitoreskního medvídky, které by si hravě ochočil i zmenšený Ant-Man.

Nedočkali jsme se. Namísto toho přišli poslové špatných zpráv s dalšími apokalyptickými vizemi: mobilizace českých vojáků, kteří údajně mají bojovat po boku ukrajinských banderovců proti ruským

osvoboditelům, jaderný útok Česka na Rusko s pomocí amerických F-35, o jejichž nákupu však ještě není ani rozhodnuto, tuberkulózu šířící ukrajinskí vojáci pobývající na výcvikové misi v Čechách... Ještěže nám „svěšovači“ ukrajinské vlajky – vedení příkladem vlasteneckých Trumpových stoupců při útoku na Kapitol – ukázali, co je to národní hrdost! A nějaké to písmeno „Z“ v davu? Čert to vem! Nejspíš šlo stejně jen o nějakého toho placeného provokatéra ukronacistů...

Už jste také prozíreli, že mainstreamová – a hlavně ta veřejnoprávní – média jen vymývají lidem mozky?

Už jste také prozíreli, že dvě a dvě je pět, že válka je mír, svoboda otroctví a nevědomost síla?

Že ne? Nedivím se. Reálný svět se nedá zúžit na svět sociálních sítí a protivládních demonstrací. V reálném světě školáci ze základních i středních škol dokáží vypátrat, jaký příspěvek v nás má vyvolat strach, paniku nebo vzbudit nenávisť. Rozliší fakta od úmyslné lži. Právě takové žáky vidím pracovat na svých kurzech mediální gramotnosti. A tak místo toho, abych si jako zástupce generace boomerů, jak mě ostatně označují i mé povedené ratolesti, říkal: Probůh, jen aby to tu Generace Z nepřevzala za nás, si naopak říkám: Už aby!

Martin Volný

ZAPOJ SE!

Náš tým je po celý rok otevřen všem pisálkům, básníkům, kreativcům,

jednoduše každému, kdo se nebojí odpoutat své básnické střevo ze řetězu!

Že jsi nic podobného nikdy nezkusil? Jsi začátečník? To byl kdysi každý z nás. Proto dobře víme, že začátky jsou nejtěžší a s radostí tě jimi provedeme. Stačí nám jen napsat na náš FB nebo email redakce@vednemesicnik.cz.

A nebo nejlépe **přijď na jednu z našich schůzek**, o kterých se včas dozvíš na našem facebooku.

Vednemesičník vychází za podpory:

Šéfredaktoři:

Lucie Procházková,
Patricie Horová, Linda Janoutová

Redaktoři:

Barbora Nosálová, Barbora Kortusová,
Jakub Justin, Karolína Soukupová,
Anna Pečlová, Magdaléna Budínová,
Veronika Podlahová,
Eliška Kazem Tabrizi,
Lucie Lindovská, Kamila Mikešová,
Johana Smrčinová

Poradci:

Martina Mašková, Petr Kuthan,
Martin Volný, Lukáš Hypša

Tisk:

Tiskárna Posekaný, České Budějovice

Tento projekt je spolufinancován
Statutárním městem České Budějovice